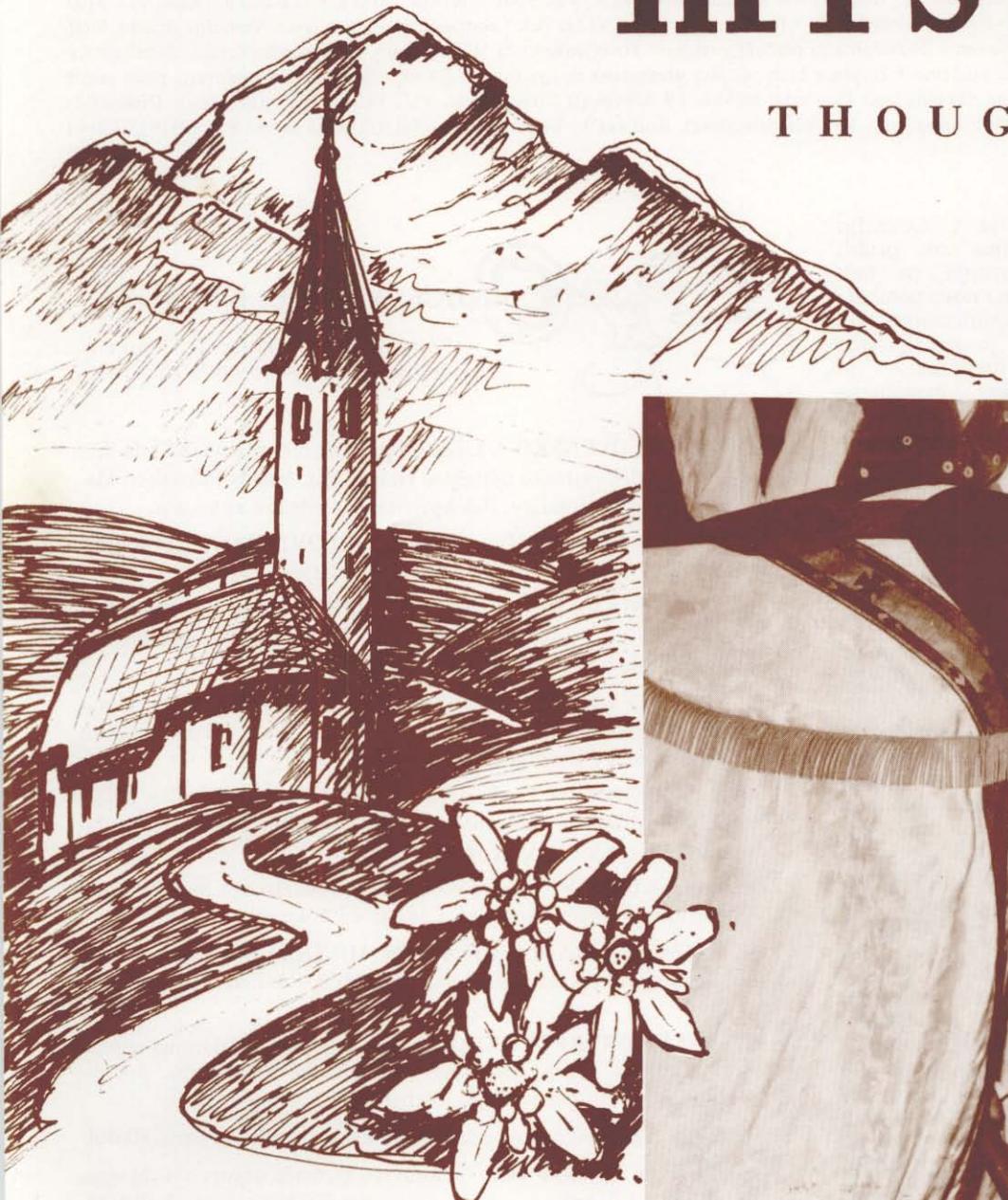

m1S11

THOUGHTS

LETO -
YEAR 46
JULIJ 1997

MISLI (THOUGHTS) - Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) Fr.Basil Valentine, O.F.M., M.B.E., Baraga House, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 – Naslov: MISLI, P.O.Box 197, Kew, Vic. 3101 + Tel. (03)9853 7787 - Fax: (03)9853 6176 + Naročnina za leto 1997 je deset avstralskih dolarjev, izven Avstralije dvajset, letalsko s posebnim dogovorom + Naročnina se plačuje vnaprej + Poverjeništvo za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo + Dopisov brez podpisa uredništvo ne upošteva + Za objavljene članke odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and Lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd. (Simon Špacapan), 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056 - Tel.(03)9387 8488 - Fax (03)9380 2141

MESEC JULIJ je v Avstraliji zimski mesec. Zima ima pridih umiranja in žalovanja, pa tudi počitka in upanja na novo pomlad.

Na praznik Marijinih staršev, sv. Joahima in Ane, je zastalo srce dolgoletnega urednika in upravnika našega mesečnega časopisa. Tole številko Misli je v veliki meri že sam pripravil, tako da jo lahko štejemo za njegovo zadnjo. Gospod mu daj večni mir in pokoj!

V sili razmer sem moral na hitro prevzeti vse delo p. Bazilija. Na misel mi prihaja prerok Elizej, ki je prosil Elija, naj mu da tri deleže svojega duha, da bi mogel nadaljevati predhodnikovo delo. Prav takšna prošnja namreč vstaja tudi v mojem srcu.

Izhajanje mesečnika v prihodnje je v veliki meri odvisna od sodelavcev, ki ste in boste pripravljeni pomagati, da bi časopis še naprej informiral in povezoval Slovence širom Avstralije in sveta. Naj zato na tem mestu povabim k sodelovanju s članki, pa tudi k prevzemu posameznih rubrik. Oglasite se, prosim, na uredništvo Misli, najbolje, da že kar s kakšnim prispevkom. Iščemo tudi nekoga, ki bi nas naučil računalniško urejati časopis ali pa bi to delo celo prevzel.

Naslednja številka bo po načrtih dvojna, zato da bomo »ujeli ritem«. Posvečena bo p. Baziliju. Molimo in delajmo, da bo izšla kmalu! Do takrat pa nasvidenje!

P. Metod Ogorevc

+++

Naslovna slika je delo melbournske umetnice ZORKE ČERNJAK. Fotografija pa predstavlja p. Bazilija, ko je 7. marca 1965 zasadil prvo lopato za novo cerkev sv. Cirila in Metoda.

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poština v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČIMO SE SLOVENSKO – I. del – Odlična metoda pouka mladine osnovnih šol. —Melbournske učiteljice Draga Gelt, Magda Pišotek in Maria Penca – Cena 10 dolarjev. Res koristen dar mladim znancem.

SLOVENSKO SLOVSTVO – BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) – A. L. Ceferin (ed.) – Cena 11 dolarjev.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Draga Gelt. S številnimi slikami opredeljena knjiga je izšla v Melbournu. Cena 22 dolarjev.

VSE POTI – V tekoči vezani besedi izražena topla razmišljjanja je napisala v Melbournu Draga Gelt. Od vsake knjige gre en dolar za Dom počitka m. Romane v Kew. – Cena 15 dolarjev.

DREAMS VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center of USA. Lepo dano angleško govoreči osebi. Cena 11 dolarjev.

ŽIVLJENJSKI IZZIVI – je naslov knjige avstralskega Slovenca inž. Ivana Žigona, ki je izšla v Ljubljani. Cena je 15 dolarjev.

THE SNOWY – CRADLE OF A NEW AUSTRALIA bo naslov nove knjige našega sydneyjskega rojaka Ivana Kobala. Prednaročila sprejema avtor.

SREČANJA PORTRETI DEJANJA – Trije deli v eni knjigi našega sydneyjskega rojaka Ljenga Urbanciča. Cena knjige je (vključno poština) 25 dolarjev, za študente in upokojence pa 20 dolarjev.

WHISPER – Angleško-slovenske pesmi Danijele Hliš – Cena 10 dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK – Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika v Angliji Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 3 dolarje.

LJUDJE POD BIČEM – Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zadnjo izdajo v štirih knjigah dobite za ceno 35 dolarjev.

DAIRY OF A SUBMARINER – V angleščini pisan dnevnik slovenskega podmorničarja JOHNA de Majnika. Cena 13 dolarjev.

*Poslovil se je naš
pater Bazilij*

- stran 161

Naš gost novomašnik

- stran 163

*Sončna pesem Frančiška
Asiškega*

- stran 164

Bilo je pred 50 leti

*- iz glasila Svetogorska Kraljica
- stran 166*

Baraga in slovenski frančiškani

- p. Hugo Bren - stran 167

Dolga je bila pot od Spittala

- stran 169

*Dragi p. Bazilij, počivaj v Božjem
miru - p. Ciril - stran 170*

Središče sv. Cirila in Metoda,

Melbourne - p. Metod

- stran 172

Zapustil nas je Ludvik Tušek

- stran 173

Izpod Triglava - stran 174

Na poti do oltarja - A. M. Slomšek

- K. Mahnič - stran 176

Središče sv. Rafaela, Sydney

- p. Valerjan - stran 178

Moje celice - zapiski iz zaporov

- Jožko Kragelj - stran 180

Ljubiti naš slovenski rod

- Saša Ceferin - stran 183

Središče Svete Družine, Adelaide

- p. Janez - stran 185

Z vseh vetrov - stran 186

Kotiček mladih - stran 188

Križem avstralske Slovenije

- stran 189

Poslovil se je naš pater Bazilij

29. 8. 1924 - 26. 7. 1997

Preteklo soboto, 26. julija 1997, se je ura v kuhinji Baragovega doma ustavila točno ob 11.30 zvečer. Uro prej (ob 10.39) je v bolnišnici svetega Vincencija v Melbournu zastalo srce dobrega patra Bazilija. Za nas kot njegove sobrate in za vas, ki ste bili člani skupnosti Sv. Cirila in Metoda, katero je zgledno lepo vodil 41 let, je bil to velik udarec in nenadomestljiva izguba. Čeprav težko, moramo sprejeti odločitev Božje volje.

Pater Bazilij je bil rojen v Ljubljani na Viču. Že kot mlad fant se je pridružil ministrantom v viški fari, ki jo še danes vodijo frančiškani. Ob njihovem zgledu se je navdušil za red svetega Frančiška, ko je med služenjem pri oltarju obenem vzklil njegov duhovniški poklic.

Leta 1941 je vstopil v frančiškanski red in prejel redovno obleko. Nato je bil eno leto na preizkušnji v noviciatu v Novem mestu. Po tem letu je napravil začasne redovne obljube. Nato pa sta vojna in komunistična revolucija začasno spremenili tek njegovega življenja. Poklican je bil k domobrancem in bil nastavljen kot sanitejec na postojanki Korena pri Polhovem Gradcu. Tam je skrbel za bolnike in ranjence, obenem pa je bil mladim fantom spodbuda in zgled lepega življenja. Po končani vojni, preden je

bogoslovci umaknul v Avstrijo, da bi tam nadaljeval študij. Leta 1947 je napravil doživljenjske redovne obljube. Bogoslovje je študiral v Schwatzu v Avstriji, nadaljeval ga je v Bolzanu v Italiji. Leta 1949, dva dni pred božičem, je prišel z drugimi bogoslovci v Lemont, na ameriške Brezje, kjer je na tamkajšnjem bogoslovju končal zadnji letnik. Leta 1950 je prejel mašniško posvečenje, ki mu ga je podelil škof dr. Gregorij Rožman. Pri Mariji Pomagaj na Brezjah je pel novo mašo, ko ni bil navzoč nihče od njegovih sorodnikov.

Nato je bil imenovan za urednika slovenskega mesečnika *Ave Maria*, ki izhaja v Lemontu. Ob nedeljah pa je pomagal v dušnem pastirstvu. Leta 1956 ga je pater Bernard Ambrožič povabil v Avstralijo. Tako se je odzval vabilu, prišel na peti kontinent in se nastanil v takratni Padua Hall v Kewju. Pater Bazilij je ime spremenil v Baraga House, ki je postala hostel za samske fante. Že od svojega prihoda je imel pater namen čimprej zgraditi cerkev in dom počitka za upokojence. In to se mu je z Božjo pomočjo, v katero je neomajno zaupal, tudi posrečilo. Seveda je imel pri tem ogromno pomoč vernih in zavednih rojakov, ki so mu pri vseh njegovih načrtih velikodušno prihiteli na pomoč.

Težko je z nekaj besedami opisati vse njegovo velikansko delo. Mnogi navzoči se gotovo spominjate, da vas je sprejel v pristanišču ali na letališču, ko ste prispeali v Avstralijo, prijazno vam je nudil pomoč pri iskanju stanovanja in zaposlitve. Bonegila je bila njegova skrb, tja je pogosto zahajal in zbiral skupaj naše ljudi. Baraga House, hostel za fante, mu je bila zelo pri srcu. Mnogi boste vse življenje cenili njegovo pomoč v prvih letih in še pozneje po vašem prihodu v Avstralijo.

Prepričani smo, da bo Bog bogat plačnik patru Baziliju za njegovo nadvse zavzeto in izredno požrtvovalno delo. Na nas pa je, da ohranimo zvestobo njegovim idealom in ostanemo zavedni verniki in Slovenci. Množe skrbi, kaj bo z delom in dosežki patra Bazilija po njegovem odhodu od tod. Le z vašo pomočjo bo njegovo delo ostalo in naš red bo poskrbel, da bo vedno tu slovenski duhovnik. Tako zaupajmo in molimo k dobremu Bogu, ki ne zapusti tistih, ki vanj položijo svoje zaupanje. Priprošnja Device Marije, katero je pater Bazilij iskreno častil, naj nam pomaga, sveta brata Ciril in Metod, zavetnika te cerkve, naj izprosita pomoč za prihodnost, sveti Rafael, zavetnik izseljencev, naj nam stoji ob strani.

Besede patra Valerijana Jenka ob slovesu od patra Bazilija, Kew, v soboto, 2. avgusta 1997, pred votlino Lurške Marije.

Peroti črne se
nad nami pno,
zastirajo nebesne
mi jasnine,
da videl bi
v naročje domovine.
Pritiskajo na
tujo me zemljo.

Upiram se in
dvigam roke v pest,
se bijem, upam,
smejem se in plakam
in razprostrtih
rok ljubezen čakam,
pobiram prah iz
mrtvih tujih cest.

Gospod, le tepi,
naj za narod svoj
na tujih tleh
mladost
mi vsa odteče,
ljubezni ogenj
naj me v živo peče.
Srce trpeče
spravni dar je moj.

Bazilij Valentin

Naš gost novomašnik

Tole je povedal novomašnik, ko se je za revijo "Brat Frančišek" z njim pogovarjal br. Tadej Strehovec.

Ali se lahko na kratko predstaviš, iz katere župnije prihajaš in kako si začutil svoj poklic?

Kronisti za leto 1969 niso zapustili zapiskov o kakšnih pretresljivih dogodkih, zato je tudi podatek iz rojstne knjige za 26. junij le skop podatek. Moje življenje je dar matere Ane in očeta Viktorja. Kot zanimivost naj povem, da mi je ime Peter (ob večnih zaobljubah sem dodal Petru še Simon, tako da sem sedaj SIMON PETER) izbrala moja štiri leta starejša sestra Ana, ki je sedaj že poročena. Vse do odhoda v samostan, 29. septembra 1989, sem živel pri starših. Prihajam iz viške fare, katere zavetnik je sveti Anton Padovanski, moj velik prijatelj. Na svojo mladost imam lepe spomine. Kljub temu, da je bil do pred dvanajstimi leti v družini navzoč alkohol (vendar se je šel oče zdraviti), smo naše medsebojne odnose gradili na ljubezni, razumevanju in odpuščanju. K temu je pripomoglo še posebej mamino ljubeče srce, ki je bilo poleg ranjenosti napolnjeno z milino, mehkobo in dobroto. Nikoli me ni sovražno nagovarjala proti očetu, pač pa naju je s sestro spodbujala, da sva skupaj z njo stala očetu ob strani. In prav to dobroto je Bog poplačal z ozdravljenjem. Mislim, da so leta, ki jih človek preživi v domači družini, najpomembnejša za nadaljnje življenje, saj postavijo temelje. Kolikor človek daruje, toliko sme pričakovati.

Poklicanost ni prišla kar čez noč. Bilo je več dejavnikov. V tretjem razredu sem pričel ministirirati in vztrajal sem vse do konca srednje šole, ko sem šel v vojsko. Torej imajo svoj delež prav gotovo patri frančiškani na Viču, kjer sem preživel marsikatero uro svoje mladosti. Pri njih sem odkrival, kako lepo in bogato je življenje manjšega brata sv. Frančiška. Lahko bi rekel, da me je Bog nagovoril po bratih. Večkrat sem se tudi vprašal: "Pa zakaj ravno mene, ko je pa toliko boljših?" In kmalu sem dobil odgovor pri preroku Jeremiju, ki pravi: "Preden sem te upodobil v materinem telesu, sem te poklical..." Pri moji

odločitvi pa mi je veliko pomagal tudi moj prijatelj sv. Anton Padovanski.

Tu bi rad povedal tudi to, da sem obema, očetu in mami, hvaležen, da mi nista nikoli branila stopiti na pot, po kateri hodim, in za vse, kar sta in še bosta storila zame.

Kaj ti pomeni duhovništvo?

Za duhovništvo sem se z božjo pomočjo odločil sam. Zavedam se, da je to velik nezaslužen dar, za katerega sem Bogu nadvse hvaležen. Skušal ga bom čim bolj uresničevati in ga ne imeti le zase, pač pa ga razdajati med ljudi, da bi še v večji meri doživljali podarjenost življenja in se ga veselili. Trudil se bom biti zares duhovnik. To pa pomeni biti uresničevalec Evangelija, molitve, ljubezni, odpuščanja in nenazadnje tisto, kar se mi zdi najpomembnejše: prinašati med ljudi Odrešenje.

Kaj zate pomeni biti duhovnik v današnjem času in kulturi, ki nista naklonjeni krščanstvu?

S tem, da današnji čas ni naklonjen krščanstvu, se ne bi čisto strinjal. Mnenja sem, da ljudje le nismo sposobni dojeti sporočilnosti božje Besede. Tako nevede povzročamo nove rane, ki nas od Boga še bolj oddaljujejo. Zgrozim se, ko opazujem svet okrog sebe, ki se mi zdi, da je utrujen, vsega naveličan. Ljudje s strahom gledajo v prihodnost. Pomembno se mi zdi, da prav njim pomagam na njihovi poti iskanja upanja in veselja do življenja. Če se hočemo veseliti življenja, če hočemo veselo a odgovorno živeti, se moramo okleniti Kristusa. On je prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju! Zatorej - korajno, z optimizmom naprej.

**Bi za konec lanko predstavil svoje novomaska
geslo. Zakaj si se zanj odločil?**

Za svoje novomašno geslo sem si izbral pomenljive besede, ki sta jih izrekla tako Marija ob angelovem oznanjenju, kot Jezus na vrtu Getsemani: *Zgodi se!...* Vse prevečkrat želim biti v vseh stvareh gotov, z vsem želim biti na jasnem. Tistega, kar se dogaja, mnogokrat ne razumem. In vedno znova sem presenečen nad dejstvom, kaj vse mi je dano, kam vse me Bog vodi. In čim bolj se

skusam blizati skrivnostnemu nacrtu, ki ga ima Bog z menoj, tem bolj postajam srečen. Srečen nad tem, da me Bog uči reči besede: "Zgodi se!" takrat, ko tega ne razumem in tudi tedaj, ko mi je resnično težko.

Na koncu bi rad rekel še to: Ko bom v teh dneh prvikrat stopil k oltarju, se iskreno zahvaljujem vsem, ki ste me spremljali in podpirali v letih priprave. Tudi zaradi vaših molitev, vzpodbud in darov, bom vpričo Cerkve Bogu laže izrekel svoj DA.

SIMON PETER BERLEC OFM
novomašnik

Sončna pesem Frančiška

*Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod,
tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov.
Tebi, najvišjemu, edinemu pristoji
in nihče ni vreden tebe imenovati.*

*Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi
stvarmi,
posebno s soncem, velikim bratom,
ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari.
Tебe, najvišji odseva.*

*Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri luni in
zvezdah;
ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene in
lepe.*

*Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru in
zraku,
v oblačnem in jasnem, sploh vsakem
vremenu,
s katerim ohranjaš svoje stvari.*

*Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi;
mnogo koristi ponizna, dobra in čista.*

*Hvaljen, moj Gospod, v našem bratu
ognju,
v katerem nam noč razsvetljuješ;
lep je in vesel in krepak in močan.*

Asiškega

*Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri zemlji,
ki nas kakor mati hrani in nam
gospodinji,
in prinaša različno sadje in pisane rože z
zelenjem.*

*Hvaljen, moj Gospod, v onih,
ki zaradi tvoje ljubezni odpuščajo
in prenašajo slabost in trpljenje.
Blagor njim, ki ostanejo v miru,
zakaj ti, Najvišji, jih boš kronal.*

*Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju ne uide.
Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo v tvoji
najsvetejši volji,
zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti
žalega.
Hvalite in poveličujte mojega Gospoda
in zahvalite se mu in služite mu v veliki
poniznosti.*

Bilo je pred 50-timi leti

PODOBA Svetogorske Matere božje je morala s kraja, ki si ga je izbrala, da bi ljudem delila milosti, kar trikrat v izgnanstvo. Prvič se je to zgodilo po odloku cesarja Jožefa II. o ukinitvi svetogorske božje poti 28. januarja leta 1786, drugič v času divjanja prve svetovne vojne 25. maja leta 1915, tretjič pa med drugo svetovno vojno 21. septembra leta 1943. Na nek način je bilo to tretje izgnanstvo najbolj pretresljivo in žalostno, saj so Marijino podobo v noči s 6. na 7. junij leta 1947 ukradli iz goriške stolnice. Verni ljudje so za več kot tri leta izgubili svojo največjo svetinjo. O tem dogodku piše p. Pavel Krajnik (Marijina hiša, str. 113-114):

V začetku junija 1947 so si sprosili, da je goriški nadškof Margotti odločil, naj prenesejo tudi milostno podobo iz goriške stolnice nazaj na Sveti Goro. V soboto, 7. junija, naj bi jo iz stolnice prenesli v Solkan, kjer bi bila en teden za spodbudo pri ljudskem misijonu. V nedeljo, 15. junija, pa naj bi jo nesli iz Solkana na Sveti Goro. Torej prav na isti dan, kot so iz ljubljanske stolnice peljali nazaj na Brezje milostno podobo Marije Pomočnice. Na Brezje so jo tedaj res pripeljali, na Sveti Goro pa je Marija priomala šele čez štiri leta.

Kako je svetogorska Marijina slika v noči od 6. na 7. junij 1947 izginila v temo, je bilo delno pojasnjeno šele 8. decembra 1988, na praznik Brezmadežne. Tega dne je prišel na Svetio Goro V.V., ki je pri mizi pred pričami povedal, kako je v političnem boju s Slovenci vzel iz goriške stolnice svetogorsko Marijino podobo.

Prve dni junija 1947 je opazil v Gorici

slavoloke in drug okras na ulicah in vprašal znance, kakšna proslava bo. Povedali so mu, da bodo svetogorsko podobo prenesli iz Gorice na Sveti Goro. Zanj je to pomenilo priznati, da Sveti Gora pripada Jugoslaviji in ne Italiji. Sklenil je, da bo preprečil prenos. Dogovoril se je z dvema svojima znancema, da se bo eden zvečer skril z njim v stolnico in da bosta vrata ponoči od znotraj odprla, drugi pa ju bo z avtom odpeljal izpred stolnice in s seboj bodo vzeli Marijino podobo.

Potem je šel k stolniškemu župniku Giovanniju Tarlanu in mu rekel, naj ne dovoli, da bi Marija iz stolnice šla k Slovencem na Sveti Goro, češ da je Marija njihova. Župnik mu je dejal, da bi jo prav rad obdržal v stolnici, a je dobil odločbo, da jo mora izročiti svetogorskemu svetišču. V.V. je odgovoril, naj župnik njemu prepusti, da bo naredil svoje, in videl bo, da bo Marija ostala tukaj in njega ne bo zadelo nič hudega. Župnik je rekel, da naj, če bo res tako, naredi kar hoče.

Zvečer sta se V.V. in njegov znanec L.M. v stolnici skrila v spovednice. Ko je cerkovnik cerkev zaklenil, sta od znotraj s silo odprla desna vrata na cerkvenem pročelju. Odvila sta vijake pri kronah na Marijini sliki ter kroni položila na oltar, sliko pa vzela iz okvira. Čakala sta, da bi se pripeljal znanec z avtom, a ga ni bilo. Po dolgem čakanju sta spoznala, da se je premislil. V.V. je vzel sliko in jo skupaj z L.M. nesel po Via Marconi, po Via delle Monache in po Raštelu do hiše L.M. Po mestu nista srečala

nobenega. V hiši pa sta naletela na mater L.M. Sin ji je povedal, da sta prinesla svetogorsko podobo. Mati je vzkliknila: "Edini sin, pa tat!"

Svetogorsko podobo sta postavila k steni, kjer je visela njena kopija, o kateri je nekoč starinar Giovanni Gyra trdil, da je izvirnik, slika na Sveti Gori pa kopija.

Čez nekaj časa je V.V. zvedel, da je goriški nadškof izobčil skrivalca svetogorske slike. Šel je k nadškofu in mu povedal, da je sliko vzela, a jo je pripravljen izročiti Vatikanu. Nadškof je bil s tem predlogom zadovoljen.

Neki znanec je peljal V.V. s svetogorsko sliko iz Gorice v Videm. Od tam se je V.V. peljal z rednim avtobusom v Rim in sliko izročil v Vatikanu nekemu monsignorju Clariziu. To je bilo 12. julija.

Tako je pričoval mož po enainštiridesetih

letih.

Namesto veselne in slovesne procesije z Marijino sliko je bila 15. junija 1947 iz Solkana na Sveti Goro spokorna procesija v zadoščenje za krivičen odvzem in skrivanje Marijine slike. Procesija je bila velika. Največ ljudi je bilo iz Gorice in okolice, manjše skupine pa iz vse dežele in celo iz Istre. Na Sveti Gori je govoril solkanski župnik Franc Močnik. Povedal je, kako nas boli krivica, da so vzeli in skrili sveto podobo Marijine hiše. Bolečina pa ne more ločiti Matere od otrok. Mati še bolj ljudi svoje otroke, če morajo trpeti. Božja Mati Marija pa v našem trpljenju vidi tudi našo podobnost z njenim sinom, ki je trpel, a je tudi iz trpljenja pokazal rešilno pot.

Podoba je bila vrnjena na Sveti Goro 8. aprila 1951.

Iz glasila "Svetogorska Kraljica".

Pismo ob smrti patra Bazilija

Bolečini in žalosti avstralskih Slovencev ob nenadni smrti patra Bazilija Valentina se pridružuje tudi Slovenska frančiškanska provinca sv. Križa.

Njegov nepričakovani odhod nas ni le presenetil, ampak predvsem boleče prizadel. Slovenci v Avstraliji, kakor tudi vsi sobratje, smo izgubili enega od stebrov pastoralnega, socialnega in kulturnega dela med avstralskimi Slovenci.

Uspešnost in prepričljivost njegovega dela na peti celini je rastla iz njegove pristne predanosti Frančiškovi karizmi ter nesebični duhovniški službi. Kar je oznanjal, je tudi sam živel. Osebno skromen in nezahteven je uresničeval v svoji iskreni povezanosti z Bogom besedo, ki jo je Jezus Kristus izrekel o sebi in hkrati kot vodilo vsem svojim sodelavcem: "Jaz pa sem sredi med vami kakor tisti, ki streže." (Lk 22, 27).

Ohranjal je nesebičen in čist lik duhovnika in Frančiškovega brata v ljubeči predanosti Cerkvi, Redu in slovenskemu narodu. Kar je obljubil Bogu, je tudi z njegovo pomočjo izpolnjeval in hkrati uresničeval besedo slovenskega pesnika Simona Gregorčiča: "Ne samo, kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan!" in tako po zgledu apostola Pavla skušal biti vsem vse.

Njegovo 41-letno služenje v Avstraliji je ena sama potrditev tega ideała.

Dragi pater Bazilij! Z vsemi redovnimi sobrati, kakor tudi z vsemi Slovenci v Avstraliji, ki si jim služil, se ti zahvaljujemo za ta tvoj zgled. Prepričan sem, da je bilo tvoje srečanje z Jezusom Kristusom, ki te je v soboto, 26. julija zvečer, poklical, zelo prisrčno.

Vsi, ki smo te poznali, pa ti z besedami svetega Frančiška želimo:

"Gospod naj ti podeli svoj mir!"

V imenu Slovenske frančiškanske province, kakor tudi v svojem imenu, izrekam iskreno sožalje:

- sestrama in ostalim sorodnikom pokojnega patra Bazilija
- provincialnemu delegatu v Avstraliji, patru Valeriju Jenku in ostalim trem sobratom, ki delujejo med avstralskimi Slovenci
- ter vsej slovenski skupnosti pod Južnim križem.

Provincialni minister pater Polikarp Brolih

P.S. Po telefonu je izrekel sožalje tudi gospod nadškof iz Toronto v Kanadi, dr. Alojzij Ambrožič, osebni prijatelj +patra.

Misli, julij 1997

Baraga in slovenski frančiškani

SLOVENSKI frančiškani smo še posebno dolžni med svojim narodom netiti in razžarjati ogenj navdušenja za Baragovo oltarsko čast. To pa zato, ker so bili naši nekdanji sobratje - njegovi sodobniki v tesnih prijateljskih stikih z njim tako doma, kot tudi pozneje, ko je odšel v misijone med severnoameriške Indijance. Doma jih je vezala z njim skupna borba proti ostankom janzenizma in jožefinizma. In deloma je njihova zasluga, čeprav nezavestna, da je indijansko misijonsko polje Severne Amerike dobilo tako silnega orača in sejalca. Da, tega naj se zlasti naša redovna mladina vedno zaveda, se ob Baragovem jasnom liku navdušuje za misijonski vzor in pospešuje delo za njegovo beatifikacijo.

Proti koncu 18. stoletja je preko naših cvetočih poljan zavil strupeni janzeniški veter in popalil veliko bujnega cvetja raznih lepih ljudskih pobožnosti, ki so jih naši verni dedje s toliko ljubezni varovali in negovali. Pri svojem uničujočem delu je našel močnega zaveznika v prosluem jožefinizmu. Ta je bil toliko nevarnejši, ker je bil državno zaščiten. Borba proti temu dvema zaveznikoma ni bila lahka, še posebno zaradi tega ne, ker se jima je pridružil še tretji zaveznik - sama najvišja cerkvena oblast v deželi, ljubljanski škof Karl grof Herberstein. A frančiškani, vedno in povsod advokati ljudstva in njegove pravične pravde, so to borbo kljub temu sprejeli in jo - sicer previdno a pogumno - vodili do zmage. Njen vodja je bil bogoslovno visoko naobraženi trikratni provincial naše provincije p. Kastul Weibel, ki je s svojimi spisi sproti zavračal janzeniško-jožefinsko nadahnjene škofove poslanice ljudstvu. Podpirala sta ga zlasti p. Oton Sprug in svetniški p. Hugo Vodnik, oba temeljito bogoslovno podkovana. Seveda zaradi državne zaščite zaveznikov niso smeli pod pravim imenom nastopati proti njim. A je bilo splošno znano, da je bila trdnjava odpora ljubljanski frančiškanski samostan. Prizadetim so dali to tudi čutiti. P. Kastula je vlada odstavila od provincialata, ker se je proti državnim odredbi v neki zadeti obrnil

naravnost v Rim. P. Oton je moral svojo dogmatiko od drugega zvezka dalje tiskati v Benetkah, ker v Ljubljani ni upal dobiti dovoljenja za natisk. P. Hugo, ki je bil predlagan za profesorja novoosnovane bogoslovne akademije v Ljubljani, je seveda propadel.

Janzenizem v svoji prvotni mrki obliki sicer ni dolgo gospodaril v deželi. Po smrti svojega glavnega pobornika škofa Herbersteina je začel propadati. Sicer je ne dolgo za njim šel tudi cesar Jožef II., njegova politična hrbtenica. A jožefinske, janzenistično nadahnjene postave, so bile bolj ali manj še globoko v 19. stoletju v veljavi ter tudi za cerkveno - državi preveč usužnjeno oblast - še dolgo merodajne. Posebno v naši deželi, vedno dinastični, je še takrat, ko se je Baraga v ljubljanskem bogoslovju likal za dušnega pastirja, vladal prevelik jožefinski konservativizem, kot bomo kmalu videli. Na Dunaju, pred pragom osrednje vlade, je tamkajšnji apostol sv. Klemen Dvoršak že na široko razpel peruti svoje gorečnosti, brez ozira na razne jožefinske cokle, ne da bi mu možje postave delali kake sitnosti. V Ljubljani pa kaj takega še ni bilo varno.

A frančiškani, vredni potomci svojih prednikov, so bili tako že na delu in so začeli znova gojiti priljubljeno cvetje raznih bratovščin in drugih pobožnosti, kot III.red, Marijine kronarice, neke vrste Marijino družbo in bratovščino presv. Srca Jezusovega, ki je bila s samostanom klaris v Ljubljani zatrta. Po zaupnih osebah so razpošiljali po deželi vpisne listke oziroma tablice vnetim duhovnikom in svetnim osebam, ki so prosile za vstop.

V vrsto takih vnetih duhovnikov je stopil tudi Baraga in sicer takoj, ko je bil poslan v dušno pastorstvo, v Šmartnem pri Kranju. On je bil namreč učenec dunajske Dvoršakove šole. Kot tak je že v ljubljanskem semenišču navezal stike s tamkajšnjimi frančiškani in se navdušil za njihov skrivni apostolat. V zapisniku bratovščine presv. Srca Jezusovega, ki ga hrani ljubljanska frančiškanska knjižnica, je na več mestih zabeleženo, koliko vpisnih tablic je bilo poslano Baragu v Šmartno pri Kranju.

Na žalost je bil njegov župnik Kalan bolj janzeniško-jožefinskega duha, ki mu kaplanova gorečnost ni bila kar nič po volji in se mu je zdesla protipostavna. Misil je, da ga je kot takega dolžan zatožiti škofu. In to je tudi storil. Izzvan je škof Wolf kot vladni mož, na podlagi že obstoječe prepovedi takih pobožnosti odredil, naj župnik glede tega Baraga zasliši.

Med drugimi vprašanji, ki so mu bila stavljeni pri zaslišanju, je bilo tudi to, če je v kakšni zvezi z ljubljanskimi frančiškani. To kaže, da so bili frančiškani tudi pri škofu "na slabem glasu". Kot absoluiran jurist se je Baraga dobro zagovarjal. Nič ni tajil kar je delal in ničesar izdal, kar bi utegnilo komu drugemu škoditi. Tudi frančiškanov ne, ker dejansko je bil v zvezi z njimi potom posrednika, nekega čevljarja v ljubljanskem Trnovem. Posledica vsega je bila, da je bil Baraga kazensko prestavljen za zadnjega kaplana v Metliko, s posvarilom, naj se poslej pri svojem dušnopastirskem delu giblje v postavnih mejah.

Kako bridko je njegova mlada apostolska gorečnost občutila te okove, v katero so jo okovali. Že dolgo je čutil v sebi misijonski poklic, kot je razvidno iz njegove prošnje na škofa. A da je želja tako hitro dozorela v dejanje, je bil vzrok tu. V pragozdih in prerijah indijanskega misijonskega polja, kjer ni bilo nikogar, ki bi bil omejeval njegovo vnemo, je kot apostol duš šele prostozadihal in se čutil v svojem elementu. V polni meri je izrabil to svojo svobodo. Nihče izmed belih pomočnikov, ki so se mu v teku časa pridružili, ni dolgo vztrajal ob njegovi strani, ker je poznal samo dušni blagor svojih rdečekožcev. Po bridkih izkušnjah se je nazadnje sam otepal pomočnikov,

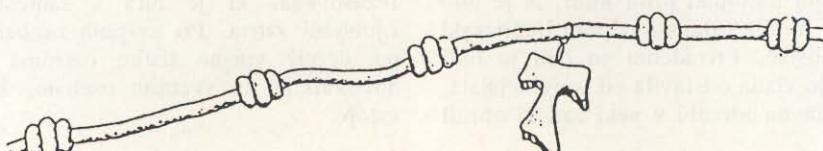
češ, jaz sem sila dolgočasen družabnik, kar mi preostane časa od mojega misijonskega dela, in to je večina pozimi, ga prebijem pri svoji pisalni mizi.

Pisal je Baraga rad. Njegova korespondenca je bila primeroma zelo razsežna. A tudi ta je bila izkjučno v službi misijonske misli in prizadevanja. Njegovi prijatelji v domovini so zastonj pričakovali od njega kakih sproščenih priateljskih dopisov, v katerih bi pogreval nekdanje spomine ter jih zabaval s svojimi misijonskimi doživljaji. Baragova misijonska poročila, uradna Leopoldinski družbi, zasebna večinoma sestri Amaliji, naravnost ali nenačravnost samo snubijo srca za sodelovanje pri njegovih misijonskih podvzetjih. Prijatelji v domovini mu tega niso zamerili, še manj očitali. Njegova misijonska poročila so šla iz rok v roke, v mnogih prepisih. Ko sem brskal po našem ljubljanskem arhivu za Baragovimi izvirnimi pismi nekdanjim njegovim "zarotnikom", sem brskal zastonj. Pač pa sem našel tam šop deloma celotnih kopij njegovih pisem, deloma v izvlečkih.

Da pa svoje nekdanje prijatelje v domovini ni pozabil, priča to, da ko je po sedmih letih prvič obiskal domovino ter po tri in tridesetih letih drugič in zadnjič, je hotel klub pičlo odmerjenemu času videti vse svoje prijatelje, ki jih je našel še pri življenu. Obakrat je bil tudi gost frančiškanov v Ljubljani, pri njih je maševal in pridigal ter pogrel nekdanje spomine na kontrabantarsko širjenje raznih pobožnosti. Njegove slovenske knjige, ki jih je za rojake spisal, in indijanski slovar, ki se nahaja v frančiškanski knjižnici, so še zdaj vidna znamenja njegove prijateljske naklonjenosti frančiškanom. Če se frančiškani takrat niso v večjem številu odzvali njegovemu klicu na pomoč, je deloma vzrok ta, ker niso imeli nikoli dosti moči za številne šole, ki so jih oskrbovali, deloma pa, ker odkritočno priznajmo, ker jih misijonska misel še ni dovolj zajela. Edini p. Oton Skola se je po mnogih premaganah težavah odzval njegovemu klicu in bil dolga leta njegov zvest in uspešen sodelavec.

To zgodovinsko ozadje naših prijateljskih stikov z Baragom najda novega poguma, da naš red ne bo miroval, dokler ne bo ves narod zagoren v enodušni želji in zahtevi: **Mi hočemo Barago, našega svetniškega kandidata, skoraj videti na oltarju!**

P. HUGO BREN

Dolga je bila pot od Spittala

Članek je preveden iz angleščine. Objavil ga je pod naslovom IT'S A LONG WAY FROM SPITTAL (The Catholic Register, Week of May 1997.) torontski nadškof dr. Alojzij Ambrožič. Tudi on je bil po vojni, kot novi ljubljanski nadškof, študent begunskega taborišča Spittal, predno sta s starši odšla na emigrantsko pot v deželo, ki jih je sprejela . . .

VRNITEV nekdanjega begunca v domovino vzbuja spomine...

Potovanje v srednjo Evropo za konec tedna ni posebno prijetno, če je samo za poldruži dan. Na ljubljansko letališče sem priletel v soboto opoldne in se vrnil že zgodaj v ponedeljek.

Nisem namreč imel izbiре: ko me je prijatelj, ki sem ga spoznal pred pol stoletja v begunkem taborišču v Spittalu na Dravi v Avstriji, povabil kot enega od svojih dveh so-posvečevalcev pri njegovem posvečenju za ljubljanskega nadškofa, sem se vabilu odzval.

Ko sva se po končanem obredu objela, sem mu rekel: "Dolga je bila pot od Spittala!" Seveda ne zemljepisno, pač pa v prenesenem pomenu.

Takrat smo bili begunci iz lastne domovine, prežete z navidezno nenehnim komunizmom. Ker se nam je zdelo, da nam je bila pot v domovino zaprta, smo se ozirali po deželah, ki bi nas hotele sprejeti za svoje. Družina novega nadškofa se je preselila v Argentino, moja družina pa je pristala v Kanadi. Novi nadškof se je pridružil redovnikom sv. Vincencija Pavelskega, je študiral v Parizu, se vrnil sredi šestdesetih let v domovino in predaval na teološki fakulteti v Ljubljani.

Novi nadškof ni bil pohlevno molčeč, kar ga je zavedlo v neprilike s takratnimi komunističnimi političnimi privrženci. V začetku osemdesetih let je odšel v Rim, kjer je prevzel službo v papeškem tajništvu za dialog z neverjočimi in kasneje postal tajnik papeškega sveta za kulturo. Njegovo ime je Franc Rode.

Moj obisk je bil kratek, toda vreden spomina. Znamenit, ker mi je prikazal preteklost, ker me je spoznal s sedanjostjo.

Eno od jutranjih nedeljskih maš sem opravil v domači fari, kjer sem bil rojen in krščen. Pred mašo sem srečal enega od bivših sosedov, kakšni dve leti starejši od mene, ki je bil zaradi mladoletnosti ohranjen pri življenju ob masovnem morenju tisočev drugih mladih mož, nasprotujočih komunistom. v juniju 1945 leta. Odkar je komunizem leta 1990 padel, sosed lahko svobodno pripoveduje, kako se je moral vsa leta pretvarjati, da ni nič vedel o pokolih, ki jih še do danes zločinci nočejo priznati.

Po maši sem imel zajtrk pri bližnjih redovnicah in poslušal njihove zgodbe o poniževanjih, ki so jih dan na dan doživljajte celih petnajst let, in kako težko jim je bilo najti primerna stanovanja.

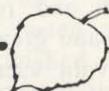
Kamor koli sem šel, sem poslušal pripombe o sedanjem stanju v državi. Leta 1989/90, kakor mi je izrazil prijatelj, je Slovenija prešla iz pol-diktature osemdesetih let v pol-demokracijo devetdesetih. Razlika ni majhna. Če ste 1985 leta uporabljali besede, ki so bile politično nepravilne, ali izražali resnico, ki je bodla v oči, ste šli v zapor. Sedaj pa morda zaradi tega izgubite samo službo.

Svoboda tiska je dovoljena, toda zelo malo časnikarjev se je poslužuje. Tudi debate v parlamentu so svobodne, toda se ponavadi končajo v napadih in protinapadih, v podtikanjih in sumničenjih, zlasti, če se večinska stranka v vladi

Dear Father Basil, thank you from your brothers from Slovenia, from the United States and from brothers who are working in the missions - you have had always a special care for them. May Almighty God call a brother who will continue your great work.

Dear Father Basil, rest in peace!
Dragi pater Bazilij, počivaj v Božjem miru!

Besede slovesa patra Cirila Božiča pri pogrebni sveti maši, Kew - pred votlino Lurške Matere Božje, v soboto, 2. avgusta 1997.

SV. CIRIL in METOD MELBOURNE

*Fr. Metod Ogorevc, O.F.M.,
SS. Cyril & Methodius Slovenian Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel.: (03) 9853 8118 in (03) 9853 7787
Mobile: 015 555 840 Fax: (03) 9853 6176
Dom počitka m. Romane - Mother Romana Home
11-15 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Tel. in Fax: (03) 9853 1054*

Zgoraj omenjeni sem se v Melbourne preselil pred nekaj dnevi, v četrtek, 7. avgusta. Iz krstne knjige, oznanil, zapiskov patra Valerijana in svojih vtipov povzemam nekaj obvestil tega prelomnega obdobja.

V soboto, 26. julija, ob pol enajstih zvečer, je namreč v bolnici St. Vincenta nepričakovano umrl naš pater Bazilij.

Pater Bazilij je še krstil naslednje otroke:

+ Osemindvajsetega junija RYANA LEIGHA, sina Lea Ujcicha in Martine, rojene Skok.

+ Na god svetega Petra in Pavla je krstna voda oblila ANNABELLE GEORGINO, hčerko Andrewja Plesnicarja in Miriam, r. Josipovic; TIMOTHYJA LUCASA, sina Geofreya Blacka in Valentine, r. Josipovic ter LUCY MELISSO, hčerko Hinka Bedraca in Kim, r. Munro.

+ Devetindvajsetega junija pa je zakrament svetega krsta prejela KATE OLIVIA, hčerka Seana Juricica

in Andreje, r. Segolin.

+ Pater Valerijan je v nedeljo, 3. avgusta, krstil LUCIO ROSE, hčerko Martina Pirca in Anne, r. Crusi.

+ V Monash Medical Centru je 15. julija 1997 umrl MARJAN ROME, ki je živel v Carnegieju v Viktoriji. Leto in pol je bil bolan ter je veliko trpel. Rojen je bil 4. 11. 1924 v Petro Varadinu pri Novem Sadu, kjer je bil oče oficir pri aviaciji, drugače pa je družina iz Velikih Lašč. V Melbournu je do svoje upokojitve opravljal službo preiskovalnega oficirja na železnici. Poročen je bil z Marijo (roj. Košir) iz Žirov. Poleg nje zapušča še brata Zlatka in sestro Štefi, mama pa je pokopana že nekaj let na keilorskem pokopališču. Marjan je bil upepeljen v springvalskem krematoriju.

+ V Bethlehem Hospicu je 25. julija 1997 umrl FRANK FATUR. Rojen je bil 3. 12. 1925 v vasi Žeje (Prestranek pri Postojni). Po poklicu je bil skladisnik. Izhaja iz številne družine treh fantov in treh deklet. Pogrebne molitve so bile v krematoriju Springvale.

+ Dne 27. julija 1997 je v domu za ostarele v Hawtornu umrl LUDVIK STERLE, ki je bil rojen 18. 8. 1937 v Kozarišču. Izučen je bil za zidarja. Pokopan je bil 31. 7. 97 na pokopališču Keilor. Zapušča hčerko Tanjo in sina Roberta.

+ V soboto, 2. avgusta 1997, je med pogrebno mašo za patra Bazilija v Domu matere Romane umrl FRANC CESTNIK, ki je bil rojen 6. 3. 1929 v Zagorju pri Pivki. V Avstralijo je prišel leta 1957. Leta 1959 se je poročil z Božo (roj. Šabec). Po poklicu je bil gradbeni delavec. Zapušča hčerko Marto (por. Tonner) in sina Franka. Pokopan je bil na pokopališču Springvale, v četrtek, 7. avgusta 1997.

Vsem sorodnikom omenjenih pokojnikov izrekamo iskreno sožalje.

Po oznanilih povzemam, da je bilo praznovanje naših cerkevnih zavetnikov sv. Cirila in Metoda slovesno tako v cerkvi kot v dvorani. Hvala lepa gospodinjam in društvu sv. Eme, ki je praznovanje pripravilo. Pater Bazilij je v oznanilih zapisal: "Tako delamo že od blagoslovitve naše cerkve pred devetindvajsetimi leti in Bog daj, da bi še dolgo. Zavisi od vas vseh, kako radi boste tudi v bodoče prihajali v slovensko versko središče." Vtisnimo si te patrove besede v spomin in srce.

(nadaljevanje na strani 181)

Zapustil nas je Ludvik Tušek

22. 5. 1915 - 26. 6. 1997

TIHO kot je živel med nami, je odšel od nas eden naših melbournskih pionirjev, LUDVIK TUŠEK. Za njim žaluje žena Angela, sinova Ljubo in Stanko ter hčerka Neli, vsi z družinami.

Pokopan je bil v sredo 2. julija na pokopališču v Keilorju, kjer je našlo zadnji domek že toliko Slovencev. Mašo v saintalbanski cerkvi sta skupno opravila p. Bazilij in krajevni župnik Fr. O'Railey ob udeležbi velikega števila pokojnikovih znancev in prijateljev. Sin Ljubo in zet Branko sta se predčasno vrnila s potovanja po Sloveniji, sin Stanko je priproval iz Kanade.

Poslovilne besede sta spregovorila oba mašnika o lepem Ludvikovem značaju ter krščanskem življenju, ki ga je vodil s svojo soprogo v svoji družini, vsej skupnosti v zgled. Sin Stanko je imel nagovor o svojem atetu in njegovi življenjski poti, ki ni bila lahka: preko front druge svetovne vojne in begunskih taborišč ga je z družino pripeljala v Avstralijo in pričetni je moral znova. "Nič ni imel, a bil je bogat v vsem, kar je najvažnejše v človeškem življenju," je rekel Stanko. Potem sta ganljivo govorili o svojem starem očetu vnučkinji Evelyn in Diana. Obe sta s solzami obujali spomine na njegovo skrbnost in radodarnost.

Ludvik Tušek je bil s svojo ženo Angelo r. Šmit eden izmed prvega vala avstralskega slovenskega naseljevanja okrog leta 1949/50., od sedaj že skoraj pol stoletja. Kot drugi naseljenci tistega časa je moral imeti pogum, da se je podal z družino v neznano, z zaupanjem na božjo pomoč in odločno pripravljenostjo na trdo delo v deželi nepoznane kulture, tujih navad in tujega jezika. Bil je eden pionirjev, ki so se naselili v St. Albansu in dobesedno orali ledino, kjer so bile ceste šele v surovem stanju, voda sicer napeljana, ni pa bilo ne kanalizacije in ne elektrike. Za stanovanja so služile skromne garaže. Šele s trdim delom, s pomočjo prijateljev in znancev, so rasle iz trdih tal družinske hiše. Tudi Ludvikova. Življenje Ludvikove družine je pognalo na tej tuji zemlji trdne korenine in bujno rast.

Kdo je bil Ludvik Tušek? Spadal je v generacijo, ki je doživljala in srečno preživila grozote druge svetovne vojne. Miroljuben in dober človek, ki bi nikomur ne skrivil lasu, je bil poklican najprej v jugoslovansko vojsko, postal vojni ujetnik, po prihodu domov pa bil pritegnjen k partizanom. Spoznal je masko komunizma, pobegnil ter svojo družinico odpeljal na varno k bratu v Avstrijo. Toda to ni bila varnost za njega. Bil je vpoklican v nemško vojsko in poslan na rusko fronto. Preživel je le s štirimi drugimi od odreda 45 vojakov. Vojno je končal v ruskem ujetništvu, kjer je komaj ohranil življenje in sicer zato, ker je bil Slovenec.

Pokojnik res ni imel lahkega življenja. Bog ga je obdaril z ljubečo in skrbno ženo in izredno dobrimi sinovi in hčerko. Preizkušal pa ga je močno s trpljenjem v vojnem času, kar mu je pustilo posledice, ki so ga spremljale do konca življenja. A dal mu je milost, da je bil vse do zadnjega diha obdan s skrbjo in toploto svoje ljubeče družine. Veliko število ljudi, ki ga je spremilo na zadnji poti, priča o spoštovanju, ki ga je bil pokojni Ludvik deležen predvsem v slovenski skupnosti kot zgleden mož, oče, stari oče, zaveden Slovenec in dober človek.

Bog mu daj večni mir in pokoj!

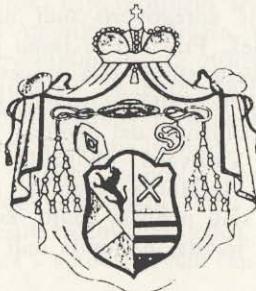
VERSKA OBNOVA ŠKOFIJE

Škof Slomšek se je zavedal, da uspeh pastoralnega dela v škofiji sloni na dobrih duhovnikih. Zato je skrbel za njihovo vzgojo in človečnost, skrbno pa tudi pazil, da se po končanem teološkem študiju v dušnem pastirstvu ne zanemarijo. "S končanimi študijami v bogoslovni se pouk ne konča; konča se še ob grobu," je bil Slomškov rek. Zato je vpeljal vsakoletnje pisne bogoslovne naloge in pastoralne konference. To so bili prijateljski sestanki in posveti o vprašanjih dušnega pastirstva, vzgoje in šolstva po različnih dekanijah. Duhovniki so na teh srečanjih skupaj molili, hkrati pa - ob skupnem kosi - gojili prijateljstvo, zaupnost in složnost.

Slomšek se je s svojimi duhovniki tudi veliko pogovarjal in si z njimi osebno dopisoval, kar ga je stalo veliko časa in truda, a je tako ostal z njimi v tesnih in očetovskih stikih. Dajal je nasvete ter potrpežljivo in modro reševal njihove težave. Najučinkovitejše pa so bile prav gotovo letne duhovne vaje, ki jih je s posebnim razglasom uvedel 11. aprila 1847 za duhovnike lavantinske škofije. Prvi takšni dnevi duhovne prenove so bili na sedežu škofije, v Št. Andražu, od 13. do 17. septembra 1847. Potem so bile duhovne vaje (razen leta 1848, ko so zaradi nemirov odpadle) redno vsako leto do preselitev škofijskega sedeža iz Št. Andraža, leta 1851 tudi v Brežicah in od leta 1853 naprej v Rogaški Slatini. Slomšek se je udeleževal skoraj vseh duhovnih vaj, imel ponavadi uvodni in sklepni govor ter je saodeloval tudi pri vmesnih pastoralnih pogovorih. Njegovi govorji so bili polni apostolskega duha, moči in gorečnosti. Slomškovo bistro oko je opazilo vsako napako, prostodušno je odkrival rane, vendar vedno z očetovsko ljubeznijo in milino. Uporabljal je nazorne in slikovite podobe ter jih znal duhovito prenašati v vsakodnevno življenje, da ga je bilo veselje poslušati. Tudi voditelji duhovnih vaj so bili navdušeni nad njim in eden izmed njih je zbranim duhovnikom ob koncu vzklidnil: "Hvalite Boga, da imate takega škofa. Je v resnici apostolski, sveti mož."

Slomškov odnos do sobratov in njegova skrb zanje lepo odseva že iz njegovega pisma lavantinskemu duhovnikom ob nastopu škofovske službe: "Duhovnik bodi razsvetljen v vednosti božji, bodi izkušen tudi v znanostih posvetnih, da bo zamogel biti vodnik čredi svoji... Da bomo prav skrbeli za svoje zveličanje, bodi ljubezen korenina in podlaga našega življenja, ljubezen, ki vse čednosti v sebi združuje in nas Bogu in ljudem omiluje... Luč ugasne, če nimamo goriva; tudi čednost obnemore, če nima hrane pobožnih vaj."

NA POTI D

SLOVENIJA
BLAŽENEGA

Vrli Slovenci! Ne pozabite
drago materinsko blagovam
bodi luč, materin

Bratje, iz globočine srca vas rotim, molite, molite pogosto in radi, kakor je Gospod zapovedal moliti.
- ...Lomite veselo kruh nebeški gladnemu ljudstvu.
- ...Ne bom vas več imenoval služabnikov, marveč prijatelje svoje, ker vse veste, kar sem namenjen storiti med vami. Vi ste moji prijatelji, če boste spolnjevali, kar vam naročam v imenu tistega, ki me je poslal."

Za svojo glavno škofovsko dolžnost pa je imel Slomšek skrb za versko, duhovno in nrvano prenovo ljudstva. Kot učitelj in pastir svojih vernikov je storil Slomšek veliko več, kakor mu je velevala njegova služba. Imenovali so ga vesoljni župnik ali župnik vseh župnikov. V svoji prestolnici v Št. Andražu in kasneje v Mariboru je opravljal zlasti pridiganje in spovedovanje kot navaden župnik ali kaplan. Pridigal ni samo, kadar je to zahtevala njegova služba, ob vizitacijah in velikih praznikih, temveč kadar je le mogel. Če nekaj tednov ni bil na prižnici, je bil že nemiren in je vpraševal: "Kdo pa pridiguje prihodnjo nedeljo? Povejte mu, da bom jaz prihodnjo nedeljo pridigoval, ker že dolgo nisem." Če se je med ljudmi razvedelo, da bo pridigal Slomšek, je bila cerkev ponavadi polna, takšno moč so imele njegove pridige. Na besede, naj si prizanaša, saj ima že tako dovolj drugega dela in so za to postavljeni drugi, je zmajal z glavo in resno odvrnil: "Dolžnost škofova je, oznanjati božjo besedo ne samo po drugih, ampak tudi sam!"

Slomšku je bila zelo pomembna tudi spoved in priporočal je pogosto prejemanje tega zakramenta. Pravi namen pridige je namreč prav ta, da grešnik ganjen poklekne v spovednico in se spravi z Bogom.

Poleg osebnega stika s svojimi župljani, tako imenovanega zasebnega ali domačega dušnega pastirstva, je škof Slomšek posebno pozornost posvečal šolski mladini. Katehetom je svetoval, kako

DOBILA SVOJEGA PRVEGA
ANTON MARTIN SLOMŠEK

12

, da ste sinovi matere Slave; naj vam bo
veta vera in pa materina beseda! Prava vera
k vam bodi ključ do zveličavne omike.

A. M. Slomšek

naj pripravlja mladino na sveto spoved in zlasti
na prvo sveto obhajilo. Velikokrat se je med letom
oglasil v mestnih šolah, da je spregoril
spodbudne besede učiteljem in šolarjem. Njegov
življenjepisec Franc Kovačič takole opisuje dogodek,
ki lepo predstavi Slomškovo iskreno ljubezen do
otrok:

"Leta 1862 je na svoj god 17. januarja (bil je
njegov zadnji god na tem svetu) prišel že zjutraj k
svoemu prijatelju Marku Glaserju, župniku in
častnemu kanoniku pri Sv. Petru niže Maribora,
češ da bo pri njem obhajal svoj god. Hotel se je
doma izogniti praznemu in večkrat hinavskemu
čestitanju. Po kratkem razgovoru se je župnik
oprstil in šel po svojih opravkih. Proti poldnevu
gre trkat na škofovso sobo, a škofa ni bilo v sobi.
Iskal ga je po vsem župnišču in zunaj okoli
župnišča, škofa ni bilo nikjer. Začel se je bati, ni
li škof natihoma odšel nazaj v Maribor. Stolpna
ura je odbila dvanajst in zazvonilo je poldne. Nato
se vsuje iz šole truma šolskih otrok in med njimi -
škof Slomšek. Pri mizi ga vpraša župnik:
'Prevzvišeni, kje ste pa bili dopoldne?' 'V šoli!' je
odgovoril škof. 'Lepše pač ne morem svojega godu
obhajati kakor med ljubo nedolžno mladino.'

Slomšek je spoznal, da ljudje vsake toliko časa
potrebujejo izrednih stvari, da se spet zbudijo iz
duhovne zaspanosti in mlačnosti. Tako sredstvo je
videl v ljudskih misijonih za prenovo vernikov. Pred
letom 1848 je bilo prirejanje misijonov nemogoče
zaradi jožefinskega prepričanja, da so misijoni
nevarni državnemu redu. Slomšek je kmalu potem,
že leta 1850, priredil prvi misijon v stolni župniji
pri Št. Andražu. Vodili so ga očetje redemptoristi,
škof pa je od zgodnjega jutra do poznega večera
sedel v spovednici. Uspeh tega misijona je bil
velikanski, a ker je Slomšek dobro poznal človeško
slabost, ga je že leta 1852 ponovil. Potem so se

vrstili misijoni po vsej deželi, najprej v Ponikvi,
škofi rojstni župniji leta 1951. Kar v štirinajstih
župnijah je misijon vodil ali pri njem sodeloval
Slomšek sam. Od leta 1853 so skrb za misijone
prevzeli celjski lazari. Leta 1854 je bil misijon v
Vitanju, leta 1857 v Slovenski Bistrici, naslednje
leto v Vuženici, Slomškovi nekdanji župniji. O njem
poroča vuženiška kronika, da je bila udeležba
velikanska in uspeh sijajen. Na ljudi je napravilo
nepopisen vtis, ko je dal nadžupnik škofu v roke
misijonski križ in je ta z njim v roki stopil na
prižnico ter ljudem razložil pomen misijona. Kakor
zamaknjen je uprl oči v križ in prosil: "O, Jezus,
kolikor stopinj sem napravil, da sem prišel, toliko
duš mi daj!" Istega leta je bil misijon v Velikovcu
na Koroškem in v Celju, v obeh mestih v
slovenskem in nemškem jeziku. Slomšek je sodeloval
tudi pri slovensko-nemškem misijonu v Mariboru
leta 1860.

Slomšek je imel pri teh misijonih vedno uvodni in
sklepni govor ter stanovske nake za otroke do
šestnajstega leta, za fante ("Stopite jutri srčno in
pogumno pod zastavo Kristusovo! Bodite vojaki
Kristusovi in ne zaveznički pekla in zapeljivega
sveta!"), dekleta ("Dekleta rade ubogajo, prepričan
sem, da boste tudi mene ubogale,"), za može in
vdovce, žene in vdove.

Poseben sloj, na katerega je bil Slomšek pri
misijonih pozoren, so bili berači. V cerkvenem
govorništvu je on začetnik posebne vrste govorov -
za berače. Pred oči jim je postavil naslednje točke:
1. Revežev poklic; tu je duhovno obrnil nanje znano
evangeljsko naročilo, ko povabljeni niso hoteli priti
na gostijo - pojrite brž na ceste in križpotja ter
pripeljite semkaj kruljave. 2. Beračeve dolžnosti;
krčansko uboštvo se mora oprati na bogodanost
in potrežljivost. 3. Sedem glavnih beraških grehov:
lakomnost, zavist, nezmernost, nehvaležnost, laž in
prevara, tatvina, telesna in duševna lenoba. 4.
Navodila za življenje: vsakdanja molitev; vsako
nedeljo in praznik biti pri sveti maši; vsaj vsake
toliko prejeti zakramente; ob velikonočnem času
prititi k domačemu župniku po spovedni listek, da bo
vsaj vedel, kje hodijo po svetu; molitev za srečno
smrtno uro. Slomšek je dobro poznal beraško
navado, da se ob cerkvenih srečanjih naberejo od
vseh vetrov, malo pa jih vidi cerkev od znotraj.
Zato je dal razglasiti, da bo tega in tega dne pouk
in spoved za berače, potem skupno sveto obhajilo in
vsak, ki se ga bo udeležil, bo dobil od škofa
miloščino. Na koncu jo je sam razdelil, se prijazno
pomenil z vsakim beračem in vsakemu poklonil
Marijino svetinja na vrvici, da jo bo nosil okrog
vrata.

SV. RAFAEL

SYDNEY

Fr. Valerian Jenko, O.F.M.,

St. Raphael Slovenian Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P.O.Box 280, Merrylands, N.S.W., 2160)
Tel.: (02) 9637 7147 Fax: (02) 9682 7692

POKOJNI - V ponedeljek 30. junija 1997 je na svojem domu v Kellyville, NSW, umrl JANEZ BRADAČ. Pokojnik je bil rojen 13. decembra 1934 v vasi Bač v knežaški župniji, v družini Jožefa in Marije r. Gašperšič. Leta 1954 je emigriral na našo celino, prišel najprej v Zapadno Avstralijo in se tam začasno zaposlil. Kmalu je odšel na delo v Snowy Mountains, kjer so se pričela dela na hidrocentrali. Leta 1959 je prišel v Sydney in se poročil s Cecilijo Trlin. Poleg nje zdaj zapušča tudi sina Filipa, ki je poročen s Cathy r. Bow ter imata petletno hčerko Elise in triletnega sina Mitchella. Drugi pokojnikov sin je John, v domovini pa ima še brata Silvestra in Tonija. - Janez Bradač je bil vsestransko povezan z našo skupnostjo. Veliko je pripomogel s svojim delom pri gradnji kluba "Triglav", večkrat je bil tudi član odbora, bil je vodja balinarske sekcijske kluba in vedno pripravljen pomagati. Zato je imel veliko prijateljev, kar se je pokazalo pri udeležbi na njegovi pogrebni svečanosti v cerkvi Roznovenske Matere božje v Kellyville. Ob tej priliki, v petek 4. julija, mu je moški zbor zapel dve žalostinki - "Ultima in mortis hora - Ko bo zadnja ura bila" in pa "Gozdič je že zelen". Pokojni Janez je bil pokopan na Castlebrook pokopališču, Rouse Hill, NSW.

Družina Bradač se iskreno zahvaljuje vsem rojakom, ki so njenim članom izrazili sožalje, jim nudili oporo in pomoč v dveh žalosti, darovali cvetje in se v tako velikem številu udeležili pogrebne slovesnosti ter Janeza spremili na njegovi zadnji poti. Hvaležni smo tudi moškemu pevskemu zboru za žalostinki v cerkvi. Vsem in vsakemu posebej iskrena hvala! - Žena Cecily Bradač in družina.

V petek 4. julija 1997 je v Royal North Shore bolnišnici v Sydneu umrl KRSTE MARKOVSKI. Rojen je bil 2. septembra 1926 v Bitolju v Makedoniji. V juliju 1959 se je v Paddingtonu poročil z Vinko Skok, po rodu iz Mereč pri Ilirske

Bistriči. Krste je bil zadnjih šestnajst let bolan, od teh enajst let nepokreten, na bolniškem vozičku. Vsa leta je žena Vinka izredno lepo skrbela zanj. Hudo ga je pred sedmimi leti prizadela smrt petindvajsetletnega sina Marka. Krste je v svoji bolezni redno prejemal obhajilo, ki mu ga je prinašal akolit krajevne župnije sv. Tomaža, Willoughby. V isti cerkvi je bila v ponedeljek 7. julija zanj opravljena pogrebna maša. Pokopan pa je bil na Northern Suburbs pokopališču, Macquarie Park, NSW, ob svojem sinu Marku. - Poleg žene Vinke zapušča pokojnik hčerko Vero in Liljano por. Wietaley z dva in pol leta starim sinčkom Timotejem in še brata in sestro.

V petek 11. julija 1997 je v Hospicu v Canberri umrla MARTA PATAFTA r. Brumen. Pokojnica je zagledala luč sveta 18. julija 1939 v Ljutomeru kot hčerka Jožefa in Ane r. Rožmanič. Leta 1961 se je v Ljubljani poročila z Mihaelom (Miškom) Patafta, doma iz Čakovca v Medijmurju, ki pa je dolgo živel v Ljubljani. Leta 1965 sta prispela v Avstralijo z dveletno hčerko Suzano, sedaj poročeno Perekoč in mater treh otrok. Mlajša hčerka Greta por. Evans, mati dveh otrok, pa je bila rojena že v Avstraliji. Marta je bil hudo bolna preko štiri mesece, a je svojo bolezen voljno prenašala. V bolezni je večkrat prejemala sveto obhajilo in proti koncu tudi sveto maziljenje. Pogrebno mašo je opravil hrvaški duhovnik 14. julija v cerkvi sv. Patrika v Bradonu, ACT. Nato je dobila zadnje počivališče na Gungahlin pokopališču v okraju Mitchell, ACT.

Naše iskreno sožalje sorodnikom vseh treh omenjenih pokojnih. Naj jim bo Sveti Duh - Tolažnik uteha ob boleči izgubi. Mati božja, ki je stala pod križem svojega Sina, pa naj prosi pri njem za žive in pokojne.

KRSTA - Matthew Lawrence Ribič, Plumpton, NSW. Oče Bruno, mati Helena r. Dovnik. Botrovala sta Jože in Marjana Hedl. - Sv. Rafael, Merrylands, dne 28. junija 1997.

Julia Licciardello, Bonnyrigg Heights, NSW. Oče Carmelo, mati Romana r. Beljan. Botra sta bila Tony Soldan in Vesna Petrinič - Sv. Rafael, Merrylands, 5. julija 1997.

Novokrščenima malčkom, družinama in botrom čestitke h krstu. Bog daj, da bi starši zvesto držali besedo, dano v zacetku krstnega obreda, da bodo skrbeli za krščansko vzgojo. Najvažnejše je, da jim to vzgojo nudijo s svojim dobrojem zgledom krščanskega življenja.

Brisbane ima letos MAŠO NARODOV v nedeljo 31. avgusta ob dveh popoldne v stolnici sv. Štefana. Upam in prosim rojake, da se udeležete te vsakoletne prireditve ter tako skupno z drugimi narodi pokažemo svojo navzočnost. Naj ne manjkajo narodne noše in seveda tudi ne zastava.

Sv. Rafael, Merrylands, bo imel v nedeljo, 24. avgusta, slovesnost **ponovitve nove maše**. Med nami bo eden letošnjih novomašnikov, frančiškan p. SIMON PETER BERLEC, ki je imel novo mašo v Ljubljani, v cerkvi sv. Antona na Viču. Ponovitev nove maše pri nas bo za našo skupnost prilika za molitev za duhovniške in redovniške poklice. Ali kaj molite v ta namen? Vsak dan naj bi se spomnili na to! Saj je od naših prošenj kar precej odvisno, če bomo vedno imeli v izseljenstvu lastne dušne pastirje. - Novomašno kosilo bo v naši dvorani takoj po končani ponovitvi nove maše. Gospodinjam se ta dan priporočam za pecivo.

Figtree ima slovensko mašo v avgustu na desetega v mesecu in na štiriindvajsetega, ko bo ponovitev nove maše p. Simona Petra. - Maša je v tamkajšnji slovenski cerkvici vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu ob peti uri popoldne.

Newcastle pride za mašo spet na vrsto 31. avgusta, ko je peta nedelja v mesecu. Spet se torej srečamo v stolnici Srca Jezusovega v Hamiltonu ob šesti uri zvečer. Sledi čajanka v dvorani.

Canberra ima 17. avgusta sveto mašo še ob štirih popoldne, 21. septembra pa že po poletnem urniku ob šestih zvečer.

PIETETA DO NAŠIH POKOJNIH - Večkrat sem že omenil glede cvetja ob pogrebih naših dragih. Lepi so šopki cvetja v spomin pokojnih, toda samo prvi dan, drugi dan pa že komaj. Navadno že naslenji dan ovanejo in se znajdejo na smetišču. Pokojnik nima nič od tega in tudi drugi ne. Pogosto opazim v osmrtnicah po časopisih: sorodniki pokojnih želijo, da se namesto cvetja na grob daruje v razne dobre namene: za raziskovanje bolezni raka ali srčnih bolezni (posebno, če je ta bolezen spravila pokojnika v prerani grob). Veliko je izbire namenov, za katere bi naj darovali (namesto cvetja) v spomin pokojnika: za lačne, za bolne otroke, za apostolat matere Terezije, ki skrbi za najbolj zapuščene, za misijone itd. V Melbournu namesto rož pri pogrebih precej dajejo v dar za

tamkajšnji slovenski Dom počitka m. Romane. (Darove v ta zadnji namen lahko izročite meni, da jih odpošljem v Melbourne.)

Kristjani pa bi ne smeli pozabiti na svete maše za pokojne. V domovini je ta navada še zelo živa, tu med nami pa kar počasi izginja. Prava ljubezen do pokojnih mora iti preko groba. Prevečkrat se zgodi, da je polna cerkev pogrebcev, veliko cvetja in prižganih svečk, za maše za dušo pokojne osebe pa nobenega smisla...

MARIJINO VNEBOVZETJE, petek 15. avgusta, je zapovedan praznik. Pri Sv. Rafaelu bo slovesna služba božja po nedeljskem urniku, ob 9.30 dopoldne. Poleg te maše pa bo maša praznika tudi zvečer ob sedmih, kateri bodo sledile pete litanije Matere božje in blagoslov z Najsvetejšim.

DOBRODELNA VEČERJA, ki je bila napovedana za soboto 9. avgusta, bo odpadla. Nadomestilo jo bo **novomašno kosilo** po maši na nedeljo 24. avgusta. Prosimo, da prijavite svojo udeležbo na tem kosilu do petka 22. avgusta. Cena kosilu bo osem dolarjev, kdor želi tudi juho, pa bo dodal dva dolarja.

STOJNICA je na vrsti v sredo 6. avgusta.

Priporočamo se vam spet za sodelovanje.
Dobrodošle so lončnice in razni predmeti v dobrem
stanju, dočim imamo oblek za enkrat še dovolj.
Hvala že v naprej za vašo pomoč!

P. VALERIJAN

NAŠE NABIRKE

TISKOVNEMU SKLADU

PATRA BERNARDA

ZA NAŠE "MISLI":

\$60.— Ivan Valenčič; \$40.— Gracijan Pirc, Ivan Kobal, Marija Umbrazunas; \$10.— Mirko Koder, Pavla Vohar, Anton Valher, Anna Carman, Marija Bembič, Anton Suša, Angela Cesar, Mario Jenko, Viljem Bauer, Ivan Vekar, Štefica Maglica, Alojz Brne, Jožef Tomažič; \$5.— Janez Marinček, Anton Brumen, Franc Horvat, Milica Ritonja, Edvard Hrvatin, Ivanka Nanut; \$2.— Karl Perc.

ZA MISIJONE

IN NAŠE POSINOVLJENE

MISIJONARJE:

\$50.— Mirko Šveb; \$30.— Valerija Pančur (za lačne); \$20.— Rozalija Rede (za lačne); \$15.— A. H. Pichler; \$5.— Ivanka Nanut (za lačne).

ZA MISIJONARJA

PETRA OPEKO,

MADAGASKAR:

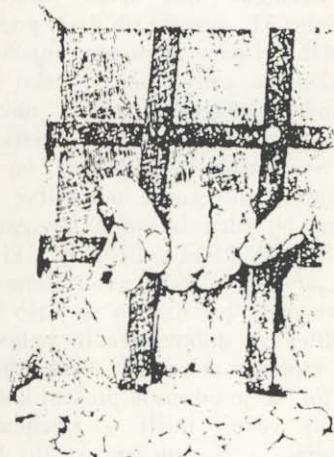
\$100.— N. N. (Kew).

VSEM DOBROTNIKOM
BOG STOTETO POVURNI!

Jožko Kragelj

MOJE CELICE

/PREVAJALNICA/

30.

Mnoge spoznal si duhovne sobrate:
župnike, doktorje, mlade kaplane,
stolne kanonike, prošte, dekane.
Vsi so poglede obračali nate.

31.

Tvoji izvirni dovtipi in šale,
žalost, nervoznost, togoto, prepire,
sitnosti meglo in druge nemire
vse so kot burja vipavska pregnale.

32.

Vsi za tvoj god ti iskreno želimo:
Bodi nam lučka veselja in sreče,
ki bo svetila v temino nam ječe,
da ta zapor brez težav preživimo.

36.

Glej, da zdaj po vsej tej mani,
po duhovni tečni hrani,
"se pozna bo pri mizi"!
Dobro vem, da nisi v krizi.

Tine Toman je delal na posestvu. Z njim sta hodila tudi Hlad in Kobal. Vsi trije so bili veliki. Njih delo je bilo po njivah, pri spravljanju sena. Pleli so, kopali, trosili in grabili. Če je bila zemlja mokra, so bili umazani, če je bila suša, so bili polni prahu. Razumljivo je, da so bile njihove obleke prepotene in

33.

Rad naštel bi tvoja gesla,
a bi družba ne prenesla,
ker bi dolgo se zavleklo
in morda bi tebe peklo.

34.

Le izrek modrosti stare,
da "sapientis est mutare"...
tukaj bežno naj omenim,
ker tako kot ti ga cenim.

35.

Vem, da ljubiš le dobrine,
ki duhovne so vsebine,
da salame in klobase
gledaš jezno kot modraste.

umazane, nogavice raztrgane in večkrat tudi hlače. Veliki Tine je bil kot dobra mamica, ki skrbi za svojo družino. Če je imel kdo strgane nogavice ali srajco, je stopil do Tineta. Tine je sedel v svojem kotu na lesenem kovčku, in ko mu je kdo prinesel kaj raztrganega, si je nataknil naočnike, strokovno pregledal razparano srajco ali luknjo v nogavici, pokimal, pogledal iznad naočnikov sotrpina in rekel: "Bomo skušali popraviti, da bo za prvo silo."

V zaporu nismo smeli imeti ne nožev ne drugega orodja. Tudi žlice so bile lesene. Jetnik pa je iznajdljiv. Nožki so nastali iz pločevine konzervnih škatel, igle pa iz tanke žice. Sčasoma pa so v raznih delavnicih izdelali prave nožke, ki so jih prodajali za cigarete ali druge dobre.

Tine je bil doma iz Kamne Gorice. Zrasel je med kovači. To je izžarevalo tudi iz njegove krepke postave. Nemci so ga pregnali z Gorenjske. Deloval je med Hrvati. Po vojni se je vrnil na Gorenjsko in služboval v Breznici. Morda je bila preblizu meja, zato je tudi on padel v zapor. Sotrinom je rad pomagal. Za vse njegove zasluge sem mu napisal pesmico za god:

TINETU ZA GOD (14. februarja 1955)

1.

Le ozri se iz višine,
dolgi in veliki Tine,
poln smeha in vedrine,
na sobrate sotrpine.

2.

Za Tvoj god bi rad spomine
Ti obudil iz davnine.

Kar mi danes v glavo šine,
vse se rima mi na "Tine".

3.

Vse gorenjske so planine,
skrite v haljicah beline,
se smehljale iz bližine,
ko na svet prišel je Tine.

4.

Tinčka radi so imeli
vsi sosedje in domači
in v delavnico sprejeli
so ga kamniški kovači,

5.

kjer je gledal nakovala
in poslušal: pika, poka
težkih kladiv, ki jih gnala
krepkih mož je silna roka.

6.

Tam postavil si je Tinček
ob potoku med kamenjem

kot igračo lepi mlinček
in obdal ga je z zelenjem.

7.

Bistre so oči njegove
večkrat romale v dolino
do brezjanske cerkve nove,
tja v Marijino bližino.

8.

Klic je božji slišal v sebi:
"Meni vse moči posveti!"
Kdo Bogu odzval se ne bi?
Želel fant je mašo peti.

9.

Pustil vse je mladi Tine:
kladivo in nakovalo,
mlinček, hlevček in planine.
V solo ga srce je gnalo.

10.

Na gimnaziji v Šentvidu
je študiral pridno, zvesto
o Vergilu in Ovidu,
se poglabljjal v Rimsko cesto.

11.

In spoznal je veličino
Stvarnika, ki vse to vodi
ter da človek z vso bistrino
malo o vsem tem presodi.

(nadaljevanje s strani 1/2)

V ponedeljek, 28. julija, je v Melbourne dopotoval pater Valerijan in je v Kewju ostal do četrka, 7. avgusta. Pripravil je vse potrebno za sobotni pogreb patra Bazilija in mi v glavnih obrisih pripravil pot. Pred pogrebom so se v Baraga house zbrali tudi vsi frančiškanski bratje, ki delujejo v Avstraliji, od doma pa je kot zastopnik Slovenske frančiškanske province prišel pater Cyril Božič. Na pogrebu je bil tudi pater Simon Peter, letošnji novomašnik, ki je že prej načrtoval obisk in ponovitev nove maše. Na pogrebu je bilo lepo število sobratov iz avstralske frančiškanske province skupaj s patrom provincialom. Maše sta se poleg dvatisočglave množice udeležila tudi melbournski nadškof in pomožni škof. Po sveti maši pred lurško votlino, je večina udeležencev svete maše pospremila patra Bazilija na zadnjo pot na keilorsko pokopališče. Lastnik pogrebnega zavoda Tobin Brothers je povedal, da v njegovi dolgoletni praksi še pri nobenem pogrebu ni bilo toliko ljudi na pokopališču. Sedmino za pokojnim patrom so v dvorani pod cerkvijo in na dvorišču pripravile pridne gospodinje in članice društva sv. Eme.

V petek, 8. avgusta, smo se v jedilnici Baragovega doma zbrali z rojaki, ki jih skrbi prihodnost slovenskega verskega in kulturnega centra in nadaljevanje dela patra Bazilija. Videl

sem, da je veliko ljudi pripravljenih na sodelovanje in to mi daje veliko upanja in poleta.

Istega dne sva se s patrom Cirilom srečala z nadškofom Georgom Pellom, ki je pohvalil povezanost slovenske skupnosti z nadškofijo in izrazil upanje na dobre odnose tudi vnaprej.

V nedeljo, 10. avgusta, sem bil s provincialovim pismom vernikom, ki ga je pri obeh mašah v Kewju ter pri mašah v Geelongu in St. Albansu prebral p. Ciril Božič, postavljen v novo službo, ki mi nalaga vodstvo verskega in kulturnega središča, uredništvo Misli in duhovno vodstvo Doma matere Romane. Bog se nas usmili!

P. Ciril je v torek, 12. avgusta odpotoval nazaj v Slovenijo. Bog mu povrni za njegovo delo v našem središču in za pomoč pri Mislih.

Vse rojake, ki se čutite povezani z našim središčem v Kewju toplo pozdravljam. Tukaj ste dobrodošli!

p. Metod

12.
Bogoslovja vse skrivnosti
je odkrival v lemenatu,
kjer se je učil kreposti
pri načelnem, strogrem "atu".
13.

13.
Pel je Tine novo mašo
srečen ves v domačem kraju
in odšel nato na pašo
blažen, kot bi bil že v raju.
14.

14.
Na Trebelnem kot kaplan je
pasel pri Dolencu duše,
zdravil smrtnih, težkih ran je,
reševal duhovne suše.
15.

15.
V Kranjski Gori je pomagal
pridnemu gospodu Čuku,
ki skrbno, zvesto razlagal
mu v širokem je klobuku
16.

16.
o pastirskih vseh skrivnostih,
ovnih in ovcah gorenjskih,
o pregrehah in krepostih
in skušnjavah vseh peklenskih.
17.

17.
Naj na kratko vam omenim,
da ga Hitler je preganjal
z besom, srdom je ognjenim,
ker je božji nauk oznanjal
18.

18.
domačinom v govorici,
ki ga mati je učila.
Mož trpel je po krivici
in ga hitlerjanska sila
je pregnala med Hrvate.
Našel nove je ovčice
in učil slovanske brate
spet krščanske je resnice.

Ivana Kobala sem omenil pri takoimenovanem tolminskem procesu. Bil je pravi božji volek in ni bil zmožen nikomur skriviti lasu. Še najmanj, da bi se ukvarjal z vohunstvom. Vse, kar ga je bremenilo, je bilo iz trte zvito, montirano. Vdano je prenašal zapor, pridno je delal in vsakomur pomagal. Ko je bila dana možnost, da smo prišli do knjig, je veliko bral. Najbolj vosten pa je bil za molitev brevirja. Tudi njemu sem za god napisal vočilo.

20.
Vojna kruta in srdita
je minila in naš Tine
vzel je šila in kopita
ter poromal pod planine,
21.

21.
kjer pisatelji, poeti
Finžgar, Jalen in Prešeren
so pozimi in poleti
našli svoj navdih izviren.
22.

22.
To bilo je zadnje mesto,
kjer svoboda je svetila,
preden stopil je na cesto,
ki ga v ječo je vodila.
23.

23.
Ječa res je čudna smola,
ki drži se je trpljenje,
a je tudi dobra šola,
ki prinaša prerojenje.
24.

24.
Tu bile so male vice,
krpal si in šival hlače,
suknjiče in nogavice
in se menil po domače.
25.

25.
Za zasluge in vrline
danes, naš predragi Tine,
Ti v imenu te skupine
čast izrečem starešine.
26.

26.
Preden Tvoja ječa mine,
ljubi naš krojaček Tine,
vsi Ti iz srca globine
zdaj želimo te dobrine:
27.

27.
Zdravja, milosti, modrosti,
da v bodočem bi življenju
zgled duhovnih vseh kreposti
bil v sreči in trpljenju.

Ljubiti naš slovenski rod

Saša Ceferin

POLEG lepot slovenske zemlje, ki sem jih znova odkrila in doživel ob mojem letošnjem obisku Slovenije, so mi največ pomenila srečanja z izrednimi Slovenci. O slovenski zemljji in o teh ljudeh bom še pisala. Nekaj jih bo obiskalo Avstralijo, kjer jih bom skušala tako lepo sprejeti, kot so oni mene.

Prvi pride na obisk **Aleksij Pregar**, slovenski pesnik, igralec, publicist in dramaturg. To pot pripelje tudi ženo in hčerko. Slovence v Avstraliji je že obiskal in jim pričaral lepe pesniške večere, na katerih je predstavljal čudovito poezijo slovenskih pesnikov. Jaz sem ga takrat zgrešila, zato pa sem nadoknadiла najprej na enkratno lepem literarnem večeru za slovenske učitelje iz Avstralije in Argentine na Bledu, potem pa še ob mojem obisku Trsta, kjer sem bila med drugim deležna lepe domače Pregarčeve gostoljubnosti.

Kdo je Aleksij Pregar? Bil je rojen leta 1936 v vasi Ricmanje pri Trstu, kjer še živi z ženo Ireno in hčerko Mašo. Po poklicu je dramski igralec in pesnik, ki se ukvarja tudi z gledališko kritiko, publicistiko in prevajalstvom. Poleg vsestranskega intenzivnega kulturnega udejstvovanja predvsem na slovenskem kraškem ozemljju, kjer je slovenstvo bolj ogrožano kot kdaj prej, se je Aleksij Pregar odlikoval s celo vrsto pesniških zbirk.

Poesie - Pesmi (dvojezična) 1974, Moja pot do tebe 1982, Temelji mojega vrta 1986, Jedra (večjezična) 1987 in Samohodec - Il viandante solitario (dvojezična) 1992, Primorska, moja duša in srce (kolektivna, večjezična) 1995 in tri grafično-pesniške mape 1984 - 1991.

Piše tudi radijske, televizijske in gledališke tekste. Od teh sta bili zlasti odmevni Črni galebi (uprizorjena 1992) in Božji vitez na slovenski zemljji (uprizorjena leta 1993-94).

Aleksij Pregar je eden tistih izrednih Slovencov, ki z vso svojo dušo ljubijo svoj slovenski rod in posvečajo svoje življenje kulturnemu delu med Slovenci, kjer koli ti živijo. Tako pripada v tradicijo vodilnih duhov, ki so Slovencem vse od Primoža Trubarja naprej kazali pot proti kulturni osamosvojitvi, narodnemu ponosu, pa jezikovni in kulturni enakopravnosti z drugimi evropskimi narodi.

V živi tradiciji z našimi pesniki in pisatelji od Prešerna naprej, se trudi Aleksij Pregar za mednarodno priznanje slovenske poezije - njegove dvojezične in večjezične pesniške izdaje pričajo o tem. Prav tako priznanje, ki ga je doživel s predvajanjem svojih pesmi v Parizu v francoščini, v Trstu v italijanščini. V njem živi vera, da sta kulturna samobitnost in narodni ponos prav tako važna za obstoj in trajnost slovenske kulture kot politična suverenost. Ljubezen do rodne zemlje - Primorske je vir, iz katerega črpa življensko silo, a njegova duša je slovenska. Kakor želi, da slovenska besedna umetnost žanje zaslужeno priznanje na mednarodnih forumih, tako se tudi bori za medsebojno razumevanje in priznavanje med Slovenci v Sloveniji in zamejstvu.

Prav tako podpira in se zavzema Aleksij Pregar za slovenski živelj po svetu. Tako je obiskal že Avstralijo in Argentino, nas bogačil na literarnih večerih s tisto slovensko besedo, ki jo je Cankar tako lepo poimenoval "besedo praznika, vriskanja in petja", pa nas krepil in navduševal, kar nas je srečal delavcev na polju slovenske kulture.

Avgusta meseca nas bo Aleksij Pregar spet obiskal. Priproval bo z ženo in hčerko, da še enidve obiščejo to našo daljno deželo. Rad bi nam nudil lep večer s slovensko poezijo.

V imenu Aleksija Pregarca vabim vse melbournske Slovence, ki jim je pri srcu slovenska poezija, na lep večer s slovenskim pesnikom v obednici Baragovega doma verskega in kulturnega središča v Kew, v ponedeljek, 4. avgusta, ob osmi uri zvečer.

Obljubljamo vam izredno prijeten večer, kjer boste lahko slišali čudovito predvajano slovensko poezijo in lahko izrabili to enkratno priložnost, da se pogovorite s tem izrednim gostom.

Poskrbljeno bo za lahko okrepčilo.

Če imate namen se udeležiti večera, prosim pokličite me na telefonsko številko 9544 0595.

SVETA DRUŽINA ADELAIDE

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovenian Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 479, Welland, S. A., 5007)
Tel.: (08) 8346 9674 Fax (08) 8346 3487

+ DNE 29. junija letos je Adelaida praznovala štirideset let od snovanja tukajšnjega Slovenskega društva. Ko je v avgustu 1956 prišel v Avstralijo p. Bazilij, je kmalu pričel redne pastoralne obiske Južne Avstralije, ki še ni imela lastnega slovenskega duhovnika. Vedel je, kaj bi pomenilo društvo in lastni prostori ter kako je potrebno, da se rojaki srečujejo v cerkvi, pa tudi izven cerkve. Po slovenski maši je vse povabil v cerkveno dvorano za cerkvijo Srca Jezusovega v Hindmarshu, prvi odbor je bil izvoljen in Adelaidsko slovensko društvo je zaživel.

Tako je iz ideje, nekateri ji takrat kar niso hoteli verjeti, postala resnica, ki ima danes nekaj pokazati. Pa bi imela lahko še več, če bi bilo več složnosti in razumevanja ter manj nepotrebnih in škodljivih predvodov, ki nikomur ne koristijo.

Štirideset let je kar dolga doba. S posebno skrbjo so se adelaidski rojaki pripravljali na slovesnost 40-letnice. Za to priložnost je prišel na obisk tudi oktet Lesna iz Slovenj Gradca z županom svojega mesta. V soboto zvečer je bil v klubskih prostorih odličen oktetov koncert, popoldne drugega dne, nedelje, pa poleg raznih tekmovanj slavnostna akademija v počastitev visokega jubileja.

Dopoldne iste nedelje pa je bila v klubskih prostorih prvič sveta maša, med katero so prepevali cerkveni pevski zbor, oktet Lesna in mešani pevski zbor Slovenskega društva. Vzdružje med sveto mašo je bilo izredno spoštljivo in tudi sodelovanje je bilo na višini, da je bilo po maši izrečenih veliko pohval.

Vsekakor bi se rad zahvalil Slovenskemu društvu za povabilo in lepo organiziranost bogoslužnega dela. Posebej bi se rad zahvalil Jadranu Vatovcu, ki je uredil ozvočenje, da je brezhibno delovalo. Upam, da se bomo v enakem vzdušju, sproščenosti in sodelovanju kot pri tej jubilejni maši, še večkrat srečali. Naj nas bi to začelo povezovati v eno družino božjega ljudstva in slovenskega naroda, da si bomo radi pomagali. Na ta način bomo

podaljševali življenje naši tukajšnji skupnosti. Vedno nas je manj in manj. Če bomo složni, bomo obstali.

+ Verzi iz Ilijade so še zapisani v spominu... Letos so se za sedemdesetletnico mature zbrali v Ljubljani sošolci ljubljanske klasične gimnazije. Od osmih še živečih se jih je zbralo kar šest. In med njimi tudi naš adelaidski rojak dr. Stanislav Frank. Okrog mize pri Šestici so posedli ob pravniku dr. Franku: še en pravnik, elektroinženir, profesor pedagogike in psihologije, profesorica latinščine in grščine in magistra farmacevtike. "Za nič na svetu nisem hotel zamuditi tega dogodka. Svoje sošolke in sošolce imam preveč rad, da bi jih po tolikih letih ne srečal," je dejal dr. Frank. Odkar je zapustil domovino, je bil zdaj drugič ma obisku v Sloveniji.

Dr. Frank nam je po vrnitvi ves navdušen pravil, kako je srečanje po tolikih letih potekalo. Organizirala ga je Olga Nemec. "Hitro smo se zatopili v pogovore, obujali spomine na kakšno nerodnost, ki smo jo ugnali v šoli, pa vse do 'maturantskega plesa' seveda ne v takšnem pomenu kot ga danes poznajo maturantje. Nobenih pocestnih pohodov, tudi ne plesa. Zbrali smo se v gostilni, katero rekli, seveda pa zapeli iz srca 'Gaudeamus igitur'..." je razlagal.

Lahko si predstavljamo, kako prijetno je moralno biti to srečanje. Dr. Frank, vsi želimo iz srca, da bi Vas jekleni ptič še večkrat ponesel v rodni kraj in k veselemu obujanju spominov na svoja študentovskaleta.

+ Dne 30. junija je v bolnišnici v Modbury umrl IVAN CETIN ml. Pokojnik je bil rojen dne 2. februarja 1946 v Hinjah pri Ilirske Bistrici. Zaradi izredno težkega življenja so Cetinovi leta 1957 zapustili Slovenijo. Starša in otroci so se podali v svet. Preko italijanskih begunskih taborišč so emigrirali v Avstralijo, kamor jih je 26. oktobra 1959 pripeljala ladja "Oceania". Za začetek so se nastanili v kraju Nangwarry, med Penolo in Mt. Gambierjem, kjer je bilo takrat v državnem gozdu na delu okrog dvajset slovenskih družin. Tudi Cetinov oče in starejša hčerka sta se zaposlila v lesni industriji in družina je dobila na razpolago svoj domek. Ko je Ivan končal osnovno šolo, se je družina zaradi nadaljevanja njegovega šolanja preselila v Mt. Gambier. Po končani srednji šoli je Ivan odšel v Adelaido ter za sabo dobil starše. Leta 1974 se je poročil ter za njim zdaj poleg staršev in Cetinovih žaluje tudi žena Mirta r. Milković in hčerka Lidija. Ivan je bil najprej sprejet kot lektor

na Croydon Park College of TAFE School of Automotive Engineering, ob poučevanju pa je našel čas za višji študij na univerzi in po štirih letih prejel prvo diplomo. Studije je še nadaljeval ter lani v novembru prejel diplomo Bachelor of Education.

Žal je začelo popuščati zdravje. Zahrbtna bolezen je hitro napredovala in raka niso mogla ustaviti niti zdravila niti jeklena volja do življenja. Spokojno in lepo pripravljen se je srečal s svojim Stvarnikom. Naš pokojnik je bil zgled iskrene ljubezni do staršev. Izredno ju je spoštoval, znal ceniti njune nasvete ter jima bil v starosti v veliko oporo.

Na večer 2. julija smo se zbrali ob krsti in zmolili rožni venec za pokoj njegove duše, naslednji

dan pa smo imeli mašo zadušnico. Nato smo pokojnega Ivana spremili na pokopališče Centennial Park, kjer bo čakal vstajenja.

Ivan je rad pripeljal mamo in ata v slovensko cerkev, kadar koli je le mogel. Tudi že močno bolan, je to še rad storil, saj je vedel, kako sta navezana na slovensko skupnost. Če smo ga kaj prosili, ni nikoli odrekel, vedno je rad ustregel. Ko smo gradili našo cerkev, je očetu priskočil na pomoč, ko nam je delal omare. Za vse, kar je dobrega storil za našo skupnost, naj mu Bog bogato povrne. Ženi Mirti in hčerki Lidiji, staršem, sestrama Nives z družino v Mt. Gambierju ter Mirjam z družino v Geelongu pa naše iskreno sožalje ob težki izgubi.

P. JANEZ

"Dragi pater Bazilij!"

V Južni Avstraliji ostaja nate lep spomin, globoka hvaležnost za vse, kar si dobrega storil. Naj ti bo Bog bogat plačnik in odpusti nam, če smo bili kdaj krivični do tebe, mi pa tudi tebi odpuščamo. Hvala ti v imenu rojakov iz Južne Avstralije. Dragi sobrat Bazilij, prosi za našo skupnost, da bi v povezanosti ostala zvesta Bogu in slovenski materi. Naj ti bo lahka avstralska zemlja, ki si jo ljubil kot svojo rodno slovensko grudo. Počivaj v miru Božjem in zadnjič zbogom."

Besede patra Janeza na pogrebni maši v Kewju, 2. avgusta 1997.

KOTIČEK NAŠIH MLADIH

VELIKA in prav posebna ljubezen patra Bazilija so bili otroci. Pred mnogimi leti je v verskem središču v Kewju zanje ustanovil Slomškovo šolo za učenje slovenskega jezika. Danes jo obiskuje že druga generacija slovenskih otrok rojenih v Avstraliji.

Strašno veliko mu je pomenilo ohranjanje narodne zavesti, zato je otroke in mladino ob vsakem srečanju in na vsakem koraku spodbujal in jim dajal korajžo, da morajo biti ponosni na svoje korenine. V ta namen je vsako leto v različnih avstralskih mestih organiziral mladinske koncerte, ki so služili tako predstavitev mladih talentov kot sproščenemu druženju in povezovanju slovenske mladeži.

Zadovoljstvo nad uspehi deklet in fantov pa je najlepše izražal na zadnjih straneh Misli, v Kotičku naših mladih. V začetnih letnikih je v njem objavljal predvsem pesmi in zgodbe za otroke in mladino ter njihova pisma, zadnja desetletja pa ponosno predstavljal slovenske maturante, diplomante in talente z vseh koncev Avstralije.

Pri pogrebni maši so se pred votljino Lurške Matere Božje od patra Bazilija poslovili tudi otroci. SIMON, MICHELLE, LEAH IN MELISSA FISTRIC so mu v slovo zapeli pesem Ljubezen do domovine.

Ljubezen do domovine

*Kdor ima srce,
zna za dom, solze,
za slovenske domovine raj.
Zanjo rad živi,
zanjo hrepeni,
njo, le njo bo ljubil vekomaj.*

Tra-la-la-la-la...

*Čvrst Slovencev rod,
vam prebiva tod,
oj prijaznost čista tu cvete.
Vsak prijat'la 'ma,
zvest objame ga,
to navada stara tukaj je.*

Tra-la-la-la-la...

*Naslov slovenskega veleposlanstva je:
ADVANCE BANK CENTRE - Level 6
60 Marcus Clarke Street
CANBERRA CITY.*

Številka telefona je (06) 243 4830.

Številka faksimila pa je (06) 243 4827.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

*Pisma in drugo pošto pošiljajte na pošti.si
predal: EMBASSY OF SLOVENIA,
P.O.Box 284, Civic Square,
CANBERRA, A.C.T. 2608*

SURFERS PARADISE, QLD. - Letos je bilo že tretjič, da smo imeli v tukajšnji farni cerkvi Srca Jezusovega "Mašo vseh narodov". Prirejati jo je začel "Deanery Multicultural Group Committee", katerega član sem od dneva ustanovitve (14.9.1994). Letošnji datum te maše je bila nedelja 15. junija. Glavni maševalec je bil brisbanski pomožni škof Michael Putney, somaševali pa so z njim tudi trije duhovniki naše župnije in nekateri emigrantski duhovniki. Lepo je bilo videti med njimi tudi našega novega patra iz Sydneysa, Metoda Ogorevca.

Vsaka narodnost je imela rojake v narodnih nošah, ki so pri vhodu v cerkev pozdravljali vernike in delili spored, kako bo potekalo bogoslužje. Tudi Slovenci smo imeli dva ambasadorja v narodnih nošah, ki sta tudi pridno delila spored. Pa ne le Slovencem, ki jih je bilo kar precej, ne samo iz naše župnije, ampak tudi iz

Brisbana in okolice. Ostalim, ki niso poznali slovenske narodne noše, sta odgovarjala na vprašanje: "Where do you come from?" Tako mnogo več Avstralcev in drugih priseljenih narodnosti v naši okolici ve, da smo tudi mi na svetu in med avstralskimi naseljenci. Občudovali so našo narodno nošo, ki je res lepa in vredna, da jo pokažemo drugim. Prilagam tudi sliko našega para: Jana Čeh in Leon Klemen ter škof Michael Putney po končani slovesnosti, pri kateri smo med tisočinpolglavo množico sodelovali tudi Slovenci.

Prvi dve leti teh maš smo se Slovenci pokazali kot dobri pevci in med angleškimi peli tudi nekaj prelepih slovenskih cerkvenih pesmi. Letos pa je bilo petje, zaradi preslabega zanimanja za vaje, samo v angleškem jeziku.

Zastave vseh sodelujočih narodnosti so visele po cerkvi. Tudi prošnje v raznih jezikih smo slišali, med njimi seveda tudi eno v slovenskem. Izrekla jo je v našem imenu Jana in se zanjo v narodni noši pokazala tudi pri oltarju.

Po končanem bogoslužju nas je pritegnil prostor poleg dvorane ob cerkvi. Razne narodnosti so na svoji stojnicah ponujale svoje kuhinjske dobrote. Med množico je bil škof s svojim spremstvom in tudi on je pokušal hrano, ki ni najbrž nikoli na njegovi mizi. Od tu pa še v dvorano, kjer so se

**Jana Čeh
in Leon
Klemen s
škofom
Michaelom
Putneyjem.**

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

Telephone: 9387 8488

predstavili umetniki raznih narodnosti v plesu, telovadbi in raznih nastopih od treh pa tja do osemdesetih let starosti. Po dobrih dveh urah je bilo tudi ravanja konec. Treba je bilo pospraviti dvorano, oprati posodo v kuhinji ter zakleniti poslopje.

Obilo slovenskih pozdravov vsem bralcem "Misli" s prelepe Zlate obale.- **Jože Vah**

ST. ALBANS, VIC. - Po dolgi bolezni nas je v četrtek, 26. junija 1997, za vedno zapustil na tem svetu **LUDVIK TUŠEK**, rojen 22. maja 1915 v Hrastniku.

Prisrčno se zahvaljujemo vsem za iskreno sožalje pri boleči izgubi ljubljenega moža, očeta in starega očeta. Hvala patru Baziliju za molitev rožnega venca in za pogrebno mašo, pri kateri je sodeloval naš farni župnik Fr. John O'Reilly, zato tudi njemu topla zahvala.

Patru Baziliju, sorodnikom in številnim prijateljem ter znancem se iskreno zahvaljujemo za spremstvo na Ludvikovi zadnji poti na pokopališče v Keilor, kjer smo ga položili k večnemu počitku.

Prisrčna hvala za podarjeno cvetje in napisana sožalja. Članom Slovenskega športnega in lovskega društva v St. Albansu pa se zahvaljujemo za pomoč pri pripravljanju zakuske po pogrebu v društveni dvorani.

Are your dentures more
comfortable in a glass...? If so,
for a **free consultation** contact

STAN KRNEL

DENTAL TECHNICIAN

specialising in dentures
and mouthguards.

147 Morack Rd, Vermont South

Tel: 9801 3066

Mobile: 019 695 576

V upanju, da je pokojni Ludvik našel večni mir in pokoj, se vsem še enkrat prisrčno zahvaljujemo za vso dano pomoč.

Žalujoča Angela Tušek, sinova Lubo in Stanko ter hčerka Neli z družinami.

ST. ALBANS, VIC. - Lani sem po dolgem času obiskal domači kraj Razkrižje in sam videl, kaj vse je in bi še bilo treba popraviti. Letos proti koncu maja pa sem prejel od tam pismo g. župnika, ki piše o vsem tem in prosi pomoči, saj župnija je revna. Ker živi v Avstraliji več bivših župljanov in bližnjih rojakov, posredujem pismo preko MISLI tudi njim. Morda bi le kaj nabrali in skupaj preko uprave našega lista poslali domači fari v pomoč. Naša družina rade volje da začetni dar 200 dolarjev, kateremu naj bi za preizkušano Razkrižje sledili še drugi.

Takole piše razkriški g. župnik:

"Spoštovani! - Oglasjam se iz prelepne župnije Razkrižje na jugovzhodnem delu Slovenije. O tej župniji ste v preteklosti veliko brali in slišali, vendar na koncu lahko rečemo: Hvala Bogu, da se je vse tako lepo končalo!"

Tako ob nastanku nove župnije Razkrižje smo pristopili k obnovi župnišča in cerkve. Župnišče je končano, čaka nas še cerkev. Cerkev je romarska in prevelika za našo župnijo. Ob različnih romanjih so k nam prihajali ljudje iz Prekmurja, Štajerske in Medžimurja. Danes romanja niso več tako množična, ostala pa nam je velika cerkev, potrebna obnova. Začeli smo z delnim prekrivanjem strehe, naredili drenaži okrog cerkve in odtoke meteorne vode. Letos smo po celi cerkvi zamenjali električno napeljavo in uredili prezbiterij. V prezbiteriju smo vstavili tudi dve barvni okni, dar dveh dobrotnikov.

V prihodnosti nas čaka še veliko dela. Urediti bo potrebno glavni in daritveni oltar, zamenjati vsa okna v cerkvi, vso cerkev prebeliti, urediti zakristijo. V kratkem pa bomo morali tudi zamenjati zvonove v zvoniku, ker sta dva počena.

Bi raje imeli umetno zobovje v
kozarcu...? Če ne, za **provo
brezplačno posvetovanje**,
z zaupanjem pokličite:

STANKO KRNEL
ZOBNI TEHNIK
specialist za umetno zobovje
in zaščitne proteze.

Suite 7/14 Market St, Box Hill

Tel: 9898 6293

Funerals of Distinction

AFDA

Tel: 724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

Fax: 728 2253

Sydneyanskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneju, na deželi, v Canberri, A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

Sicer pa so vse to zaenkrat samo pobožne želje. Delali in obnavljali bomo toliko, kolikor zmoremo. Z veseljem moram reči, da se naši verniki pri vseh delih zelo angažirajo, vendar pa vsega le ne zmoremo. Zato se obračam na vse dobre ljudi za pomoč. Veseli bomo Vaše denarne pomoči in se Vam že v naprej zahvaljujemo.

P.S. Denar je najbolje poslati po bančnem čeku na naslov: Rola Marijan, Razkrižje 8, 9240 Ljutomer, Slovenija. - **Marijan Rola, župnik.**

Tako pismo g. župnika. Jaz sem ga posredoval dalje, zdaj pa zavisi od nas iz Razkrižja, koliko bo sodelovanja in darov.

S slovenskimi pozdravi! - **Avguštin Vinko**

Op.ur.: Komur je neljubo pošiljati svoj dar naravnost, naj ga pošle na Misli in bo uprava celotno nabранo vsoto odposlala z imeni darovalcev v Razkrižje.

BRISBANE, QUEENSLAND - Za matico naših pokojnih sporočam, da je oktobra 1996 umrla IVANKA IERISEVIZH, rojena FABČIČ, 30. aprila 1912 v Senožečah. V Trstu se je leta 1947 poročila z Giordanom Irisevizhem, v Avstralijo pa sta prispela 1954. ter si ustvarila dom v Sydneyu. Po smrti moža se je preselila v Brisbane. V Avstraliji zapušča hčerko Nadio in zeta, v Sloveniji pa brata in sestri.
Naj počiva v Božjem miru!

Pozdrav, A. Rutar

MELBOURNE, VICTORIA - Ob nenadni in prerani smrti patra Bazilija je ostalo toliko neizrečenega, toliko napisanega. Žal si, dokler ni prepozno, predstavljam, da bo človek, naš bližnji, vedno na razpolago, da bomo lahko izrečene ali zagrešene spore in grobosti popravili naslednji dan, teden ali mesec, da bomo, enkrat že, poskušali z gladiti nesoglasja, prisluhnili drug drugemu, cenili naša različna mnenja in se kljub temu imeli radi. Odlašamo, ponavadi toliko časa, da nas smrt, s svojo neusmiljeno dokončnostjo ne presenetiti in opozori na krhkost, dragocenost in enkratnost človeškega življenja.

Misli, julij 1997

Pater Bazilij je imel v načrtu še mnogo stvari. Med drugim pisanje spominov, v katerih bi največji del prav gotovo odmeril štirim desetletjem med avstralskimi Slovenci. Tisti utrinki iz vaših življenj, ki jih je tekom let ohranil v sebi, tako nikoli ne bodo ne zapisani, ne natisknjeni. Zato prosimo vas, njegove rojake, vernike, sobrate, prijatelje in znance, iz Avstralije ter sveta in domovine, da skušate zapisati svoje spomine, tiste najmočne in nepozabne, povezane s patrom Bazilijem. Vseeno, iz katerega obdobja so ali v kakšni zvezi se dotikajo odnosa z njim, vseeno tudi, kako bodo napisani (popravili jih bomo v uredništvu), samo da pridejo iz srca. Upamo, da boste z veseljem sooblikovalci posebne, dvojne številke Misli, ki bo izšla proti koncu septembra in bo v celoti posvečena našemu patru Baziliju. Prispevke pošljite na uredništvo Misli čim prej! Lahko jih pošljete tudi po faksu, št. (03) 9853 6176.

Uredništvo

Melbourneškim Slovencem se priporoča
KAMNOŠKO PODJETJE

GIOVANNI VERGA MEMORIALS
Pty. Ltd. Inc.

VIZZINI MEMORIALS Pty. Ltd. Inc.
85-87 Trawalla Ave., Thomastown, Vic.
Tel 359 5509, po urah na domu 478 4474

Nagrobowe spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako naše delo!

GOJAKS MEATS & SMALL GOODS

Rojakom
v Sydneyu

se toplo
priporočam!

220 Burwood Rd, Burwood N.S.W. 2134
Phone: (02) 747 4028

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI – DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

Križanka

1	2	3		4	5	6	7
8				9		10	
11			12		13		14

Admiral Motor Inn

Vaša gostitelja sta MURRAY in FRANK BERIC

Eno-, dvo- in trisobna odlično opremljena stanovanja, kopalni oazen, sončna terasa, pralnica, TV, ventilatorji, zajtrk po želji . . .

Samo par minut hoja do plaže in središča mesta.

Vprašajte za ostale informacije!

2965 - 2967 Gold Coast Highway

GROUPS FOR SLOVENIA

Book now for economical groups for Slovenia
departing from Adelaide - Brisbane - Canberra - Hobart - Melbourne
and Sydney:

18/9/97 - 4/10/97 - 15/11/97 - 29/11/97

ABC CAR RENTAL SLOVENIA

We are now sole agents in Australia for the above Slovenian Car Rental Company. Please contact us for very economical rates.

SELF DRIVE HOLIDAYS
FOR THE INDEPENDENT TRAVELLER
Special Long Term Car Rental Programme for touring
Slovenia and Europe.

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ NA OBISK SLOVENIJE V LETU 1997

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta . . .

Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,

da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!

Ne pozabite, da je že od leta 1952 ime GREGORICH dobro poznano in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMOS TUDI NA DOM!

ERIC IVAN GREGORICH

Slovenija Travel / Donvale Travel

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 9842 5666